

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.



# Lord Syster

genaama  
Raffles

## DE GROOTE ONBEKENDE

No. 912

HET LIEFDESAVONTUUR VAN  
CHARLES BRAND.

20 cent



Het jonge meisje wachtte tot Mr. Snuddergrass zijn cognac gedronken had.



NIEUWE SERIE

**Het liefdesavontuur van  
Charles Brand.**

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE HEER SNUDDERGRASS.

De heer Jonas Snuddergrass zat voor zijn geweldige schrijftafel in zijn even geweldig kantoor en schreef.

Hij had zijn jas uitgetrokken, want het was dien dag buitengewoon warm.

De heer Jonas Snuddergrass was een zeer dikke man, die uit alle poriën een of ander vet scheen uit te zweeten, hetgeen hem een bijzonder glimmend voorkomen gaf, dat vooral in zomersche tijden opvallend was te noemen.

Als wij zeggen, dat hij dik was, dan geeft dit slechts bij benadering een indruk van den omvang waarin deze heer zich mocht verheugen.

Zijn vrienden zeiden dat hij 100 kilo woog, terwijl zijn vijanden volhielden dat het er minstens 200 moesten zijn, maar ook hier zou de waarheid wel in het midden hebben gelegen.

Het wonderlijke van zijn corpulentie was, dat zijn hoofd den algemeenen groei van zijn lichaam niet scheen te hebben gevolgd, en er uitzag alsof het van iemand anders hoorde, en door een betreuwenswaardig toeval op dit ontzaggelijke lichaam was terecht gekomen.

Het was een geheel rond hoofd, dat bij iedereen die het voor het eerst zag aanstonds herinne-

ringen wekte aan zijn jongentijd, toen hij nog met hoepel en bal speelde, want het hoofd van den heer Snuddergrass was inderdaad met niets anders te vergelijken, dan met een van die ballen van geel elastiek, waarvan het de kleur en den vorm had.

Er lag over het geheele gelaat iets stopverachtigs, hetwelk des te vreemder aandeed, daar zijn hals zeer rood was, evenals zijn handen, en de polsen die uit het rose gekleurde overhemd staken. Zijn hoofdhaar was van een vuil grijze kleur.

De heer Jonas Snuddergrass droeg een wit vest, hetwelk was opengeknoopt.

Waarschijnlijk droeg hij in normale omstandigheden ook een boord, maar deze was op dit oogenblik om den hals gelegd van een marmeren borstbeeld, een of andere beroemdheid voorstellende.

Tusschen zijn dikke vingers hield de heer Snuddergrass een machtige sigaar geklemd, die omringd was door een zwaar verguld bandje, en waaruit hij dikke rookwolken blies.

Deze vingers waren overmatig beringd, en in al deze ringen schitterden diamanten.



Nu en dan hield Snuddergrass met schrijven op, wierp een blik om zich heen, zuchtte, haalde een denkbeeldig haartje uit zijn pen, keek eens uit het raam dat op een zeer fraaien tuin uitzag, en begon dan opnieuw te schrijven.

Maar eensklaps scheen daarbuiten het een of ander zijn aandacht te trekken.

Hij wierp zijn pen neder, verhief zich niet zonder moeite uit den lederen bureaustoel en liep naar een der ramen.

Hij deed dit echter niet op de gewone wijze, maar liep op zijn teenen, als iemand die zijn aanwezigheid niet wil verraden, en beschreef een grooten boog, waarna hij achter een der gordijnen post vatte, en onder zijn gefronste lichtgele wenkbrauwen uit met aandacht naar een punt in den grooten tuin staarde.

Deze tuin grensde aan den achterkant aan de Gladstone-Street, waarvan hij gescheiden was door een hek met hooge, gepunte spijlen.

Dicht tegen dat hek aangedrukt stond een meisje in een wit tailor costuum, met onbedekt hoofd, en dat zich met beide handen vasthield aan de spijlen.

En aan den anderen kant van het hek, in de Gladstone-Street dus, stond een jonge man, die ook in het wit gekleed was, al was het dan slechts gedeeltelijk.

Hij droeg namelijk een witte roeipantalon, wit linnen schoenen en een wit sporthemd, waarover een blauwe flanellen colbert.

Het jonge meisje en de jongeman schenen verdiept te zijn in een gesprek, dat al hun aandacht in beslag nam.

Nu en dan maakte het meisje een beweging als iemand die schaterlacht.

De jonge man was zeker erg grappig!

De heer Snuddergrass keek eenigen tijd naar de beide jonge mensen, en grabbelde toen met zijn eene dikke hand achter zich, teneinde van een kleine tafel, die naast het raam stond, een grooten prisma-kijker te nemen, dien hij daar waarschijnlijk wist te vinden, en die daar denkkelijk steeds voor een dergelijk doel gereed stond.

Hij keek eenigen tijd door het instrument, en zette het toen woedend weder op zijn plaats.

— Als ik het niet dacht! bromde hij. Zoodra mijnheer Garner denkt, dat hij het er veilig op kan wagen, staat hij weer met Molly te praten! Zal dat ondeugende nest dan nooit gehoorzaam worden!

Snuddergrass opende met een ruk het raam en brulde, zonder acht te geven op zijn nieuw verworven waardigheid als millionair:

— Molly! Kom onmiddellijk hier!

Het meisje in het wit aan het hek wendde zich

verschrikt om en tegelijkertijd verwijderde de jonge man zich met een haast, die duidelijk aantoonde dat hij er volstrekt niet op gesteld was op dit oogenblik de kennismaking met den vader van zijn geliefde te hernieuwen.

In een ommezien was hij om den hoek van een dwarsstraat verdwenen, terwijl het jonge meisje schoorvoetend door den tuin naderkwam, en onder het raam bleef stilstaan.

Molly Snuddergrass had een aardig gezichtje met mooie bruine oogen, en donkere lokken, die in krullen langs haar gevulde wangen neervielen.

Maar op dit oogenblik vertoonde haar gezichtje een pruilenden trek.

— Wat is er pa? vroeg zij. Waarom schreeuwt u zoo?

— Zou ik niet schreeuwen, kwaaië meid, als ik je daar met dien vervloekten, ik bedoel met dien drommelschen Garner zie spreken. Hoe dikwijls heb ik je dat nu wel verboden?

— O, vaak genoeg om mij wanhopig te maken! riep het jonge meisje uit.

— Maar het schijnt intusschen niets te geven! vervolgde haar vertoornde vader. En toch weet je heel goed, dat er van een huwelijk tusschen jou en dien jongen niets kan komen!

— Maar waarom dan toch niet, papa?

— Dat heb ik je al honderden malen gezegd — omdat hij een jongen van niemendal is, een eenvoudig klerkje, iemand die drie pond in de week verdient!

— Maar hij zal toch niet altijd klerk blijven? hernam Molly stampvoetend. Dat heb ik u ook al honderdmaal gezegd. Hij heeft het binnen een half jaar tijds van derden tot eersten klerk gebracht, en denkt u, dat zoo iemand het niet verder zal brengen? Als u zich maar de moeite wou geven hem beter te leeren kennen, dan zou u dat aanstonds met mij eens zijn!

— Ik wil hem in het geheel niet leeren kennen! Hij is een brutaal sinjeur dat mijn bevelen in den wind slaat en bovendien is zijn vader een kleinhandelaartje in graan, ook een vent van niemendal! Hij had gedurende den oorlog gelegenheid in overvloed gehad om vooruit te komen, maar hij was te dom om van die gelegenheid gebruik te maken!

— Dat pleit misschien wel voor hem, papa, riep Molly uit.

— Het is mogelijk, hernam haar vader kortaf, maar hij is een armoedzaaiër en ik zal niet dulden, dat mijn dochter betrekkingen onderhoudt met zijn zoon. Knoop dat in je oor en houd je er aan!

En met deze woorden deed de vertoornde heer Snuddergrass het raam weder dicht en zette zich



opnieuw voor zijn schrijftafel.

Het korte gesprek had hem blijkbaar nog warmer gemaakt dan hij reeds was, want hij ging naar een klein muurkastje, opende het, en nam er eenige flesschen en een glas uit, waarmede hij zich eigenhandig een cocktail bereidde.

Hij genoot met lange teugen van dezen drank, waarvan hij blijkbaar verfrissing verwachtte en wierp van tijd tot tijd een blik op zijn horloge.

Het werk scheen niet veel haast te hebben, want de heer Snuddergrass nam zijn pen niet meer tusschen de vingers, maar vouwde integendeel zijn dikke handen op zijn bollen buik, leunde achterover in zijn grooten stoel, sloot de oogen en verzonk in een diepen slaap, die zich verried door een machtig gesnurk, dat het glas op het zilveren blad deed rinkelen.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking  
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?  
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

## HOOFDSTUK II.

### DE SECRETARESSE.

Maar eensklaps werd de heer Snuddergrass in zijn aangename bezigheid gestoord door een luid kloppen op de deur.

Snuddergrass liet een knorrend geluid hooren, wreef zijn lodderige oogen uit, geeuwde onbedaarlijk en riep toen op norschen toon:

— Kom er maar in!

De man die binnentrad was de butler  
Warren was zijn naam.

In dit huis bekleedde hij de voornaamste plaats na den heer des huizes, want hij was chef van alle bedienden, die hem als heer moesten gehoorzamen.

Hij was een uiterst deftig man, met een volkomen onbewegelijk gezicht, waarop nimmer de geringste aandoeningen zich afspiegelde.

Het was een dik rond gezicht met vleezige hangwangen als van een goeden bulldog, hoog opgetrokken wenkbrauwen en rosse, keurig gescheiden haar.

Hij was steeds onberispelijk gekleed in zwarten rok met witte das, en op zijn witte handschoenen viel nimmer een spatje te ontdekken.

De waarheid is, dat mijnheer Snuddergrass een weinig bevreesd was voor deze vleeschgeworden deftigheid, maar hij had wel begrepen dat hij het zonder butler niet kon stellen als rijkgeworden Engelschman, en de man had gediend bij de deftigste burgers van Londen, waaronder er zelfs

van adel waren, en had deze betrekking slechts willen aannemen nadat hem een zeer hoog loon in het vooruitzicht was gesteld.

Warren was zijn meester trouwens reeds van het grootste nut geweest, want hij had hem met kieschen takt eenige gebreken uit zijn vroegeren tijd weten af te wennen en eenige deftige gebruiken weten aan te leeren.

Als mevrouw Snuddergrass den fox-trott kon huppelen, dan had zij dat voor een groot gedeelte te danken aan Warren, en als mijnheer, haar echtgenoot, geleerd had hoe hij artisjokken moest eten, dan was hij dat al weder aan Warren verschuldigd.

Ook was het Warren geweest, die mevrouw had ingewijd in de geheimen van een goed opgedicnd diner, haar de volgorde der spijsen had genoemd en haar niet zonder moeite de grondwaarheid had bijgebracht, dat het tegen alle goede vormen strijdt, de kaas voor de vruchten op te dienen.

Dit factotum nu stond op den drempel van de deur en kondigde met een ernstige, plechtige stem aan:

— Daar is een dame, mijnheer, die u wensch te spreken.

Snuddergrass keek een weinig versuft en was blijkbaar nog niet geheel en al wakker.

— Een dame? Om mij te spreken? herhaalde



hij. Is ze oud of jong?

— Jong, mijnheer.

— Knap of leelijk?

— Als ik het zeggen mag, mijnheer, dan zou ik haar zeer bevallig noemen, antwoordde Warren plechtstatig

— Een bevallige jonge dame, om mij te spreken? herhaalde de heer Snuddergrass, terwijl hij langzaam overeind kwam.

De combinatie scheen hem zelf zoo onwaarschijnlijk, dat hij den butler eenigen tijd sprakeeloos aankeek.

Maar toen scheen hem plotseling iets in te vallen.

— Wacht — dat zal het zijn! riep hij uit. Het is waarschijnlijk de nieuwe secretaresse, die ik in dienst zal nemen omdat het werk mij over het hoofd groeit.

— Een secretaresse is onmisbaar voor mijnheer, decreeteerde Warren nadrukkelijk.

— Heeft zij haar naam soms genoemd?

— Grace Parker, mijnheer, met uw weinemen

— Laat haar maar aanstonds binnenkomen.

De butler verdween, zoo geruischloos en onopvallend, als alleen een goed gedresseerde Engelsche bediende dat kan, en aanstonds liep Snuddergrass naar een grooten spiegel van Venetiaansch glas in een zwaar vergulde lijst, die tusschen de ramen hing, haalde een klein zak-kammetje te voorschijn, waarmede hij zijn spaarzame haren zorgvuldig begon te rangschikken, strikte onhandig zijn dat wat anders, ofschoon hij het den kamerbediende zeker niet zou kunnen verbeteren, die hem dit kleedingstuk vanmorgen had aangedaan, schoot zijn jas aan en nam weder plaats voor zijn schrijftafel.

En meer dan ooit zag hij er nu uit als een groot biervat, waarop men een litermaat heeft geplaatst.

De deur ging weer open en een jonge dame trad het vertrek binnen, eenvoudig maar elegant gekleed, met zachtblauwe oogen, fraai geteekende wenkbrauwen, dik donkerblond haar en roode lippen.

Grace Parker was een zeer aantrekkelijke verschijning, en het oordeel van den butler mocht in alle deelen juist worden genoemd.

Zij was inderdaad bevallig, zooals zij daar stond, het ronde gezichtje eenigszins genijgd, in haar lichtblauwe costuumpje, dat haar voortreffelijk kleedde.

Snuddergrass keek zijn bezoekster eenige oogenblikken met open mond aan, besefte toen, dat hij niet zeer beleefd was, klapte den mond met een hoorbaren smak toe, en stond op.

Hij leunde met zijn beide dikke vuisten op het tafelblad dat even kraakte, boog zich voorover, schraapte zijn keel eens, en vroeg:

— U is miss Grace Parker?

— Zoo is mijn naam, mijnheer! antwoordde het jonge meisje met een zachte stem, waarin echter onmiskenbaar een sterk karakter tot uiting kwam, het karakter van iemand, die, al is zij vrouw, gewend is geweest, den bestaansstrijd dapper uit te vechten.

Snuddergrass ging weder zitten en wees met een uitnoodigend gebaar naar een stoel voor zijn bureau.

Grace Parker nam plaats en vestigde haar blauwe oogen eenige seconden onderzoekend op het gelaat van den man, met wien zij wellicht jarenlang zou moeten samenwerken.

Snuddergrass had voor de leus wat in zijn papieren gerommeld en begon nu weder:

— U zijt mij aanbevolen door graaf Rutherford, die mij zeide, dat gij bovendien voortreffelijke getuigschriften heeft.

— Hier zijn ze, mijnheer, hernam de bezoeker, terwijl zij een bundeltje brieven uit de kleine handtasch nam en die over het bureau heen naar Snuddergrass toeschoof

— Voortreffelijk! Ik zal ze aanstonds wel eens inzien, zeide deze, terwijl hij een gouden lofgnet op zijn korten neus plantte, welk voorwerp moeite genoeg had om zich daar te handhaven en vervolgde:

— Gij zijt immers ouderloos?

— Ja mijnheer.

— Mag ik vragen, hoe oud gij zijt? Het klinkt misschien een weinig onbeleefd, maar ik ben gaarne op de hoogte van den leeftijd mijner ondergeschikten.

— O, gij behoeft u niet te verontschuldigen, mijnheer Snuddergrass, ik ben vierentwintig jaar.

— Hebt gij dit werk reeds meer gedaan?

— Gedurende drie jaren. Voor dien tijd was ik typiste op een groot handelskantoor.

— Denkt gij, dat gij tegen het werk op mijn kantoor bestand zijt?

— Dat zou ik wel denken, mijnheer! Ik zou echter gaarne willen weten, waarin het bestaat.

— O, aanvankelijk zult gij het niet al te moeilijk hebben! De zaak is, dat ik zelf wat rust wil nemen, en een deel van mijn werk op de schouders van anderen wil afschuiven. Het is waar, dat ik eigenlijk geen zaken meer behoef te doen, maar ik gevoel mij nog niet oud genoeg, ziet ge, om volstrekt niets te doen! Ik doe nog zaken, maar alleen in het groot! Mijn personeel heb ik weggezonden en ik hoop, dat ik thans met een secre-



taresse volstaan kan!

— Mag ik weten, mijnheer, waarin die zaken hoofdzakelijk bestaan?

— O, beurszaken!

— Speculaties dus?

— Zoo nu en dan, antwoordde Snuddergrass met een breeden lach op zijn gelaat. Maar gij kunt er van verzekerd zijn, dat ik voorzichtig ben. Ik ga niet over een nacht ijs. Gij moet weten, dat ik in den oorlog nog al wat geld verdiend heb met leveranties van cornetbeef aan ons leger, ook in bevroren vleesch heb ik gehandeld en niet zonder succes! Ik heb lie zaken nu echter aan kant gedaan en heb mij nu meer toegelegd op den effectenhandel! Niet in de gewone betekenis natuurlijk, want daarvoor heb ik er niet voldoende verstand van — en het is juist daarom, dat ik mij een secretaresse heb willen aanschaffen, die volgens de getuigenis van graaf Rutherford juist uitstekend op de hoogte is van deze soort zaken.

— Dat ben ik, mijnheer Snuddergrass. Hoe lang is de diensttijd?

— O, als gij des morgens om halftien komt is het vroeg genoeg. Gij kunt om half een naar huis gaan om te lunchen en om twee uur weer terugkomen, tot bijvoorbeeld 5 uur, of half 6. Soms, maar zeer zelden, zal het misschien noodig zijn, dat gij ook 's avonds een paar uur werkt. Neemt gij daar genoeg mee?

— Ik vind het zeer goed. Welk salaris?

— Wat dunkt u van 4 pond in de week — natuurlijk om mee te beginnen

Grace Parker scheen even na te denken, en antwoordde toen:

— Als ik dit als aanvangssalaris kan beschouwen, zal ik er genoeg mee nemen. Wanneer wenscht gij, dat ik mijn werk kan aanvangen?

— Als het kan reeds morgen! Gij zijt immers niet meer in betrekking?

— Neen, sedert een maand heb ik niets te doen!

— Mag ik weten, hoe het komt, dat gij uw laatsten patroon verlaten hebt?

— Dat heb ik niet gedaan, mijnheer — hij heeft mij verlaten.

— Heeft hij u verlaten? vroeg Snuddergrass verwonderd, dat begrijp ik niet goed, voegde hij er eenigszins wantrouwend aan toe. Gij hebt toch tot zijn volle tevredenheid gewerkt?

— O, ja, dat heb ik zeker!

— Hoe komt het dan, dat gij hem verlaten hebt?

— Hij is met een roeibootje op de Theems omgeslagen en verdronken.

Snuddergrass keek zijn bezoekster een oogen-

blik onderzoekend aan, maar er viel niet het minste spoor van spot op haar gelaat te ontdekken.

Het was steeds even vriendelijk en zacht.

Toen barstte de heer Snuddergrass plotseling in lachen uit, sloeg op de tafel en riep uit:

— Ha, ha! Hij is heel goed! Dat is dus de manier, waarop hij u verlaten heeft. Ik geloof, dat gij een kleine grappenmaakster zijt.

Snuddergrass vond de zaak blijkbaar zoo humoristisch, dat de tranen hem over de wangen rolden.

Toen stond hij op, stak de secretaresse over de tafel heen zijn vleezige hand toe als de vin van een zeehond en riep op jovialen toon:

— Sla toe, Miss. Wij zullen het wel met elkander eens worden ik geloof, dat gij juist degene zijt, die ik noodig heb. Wij spreken dus af, dat gij morgen om half tien hier komt. Uw plaatsje is reeds voor u uitgezocht, daar ginds bij die kleine tafel aan het raam! Daar ziet gij een schrijfmachine. Hier in deze lade is schrijfpapier met mijn briefhoofd, en de rest zal ik u morgenochtend wel mededeelen.

— Tot morgen dan, mijnheer Snuddergrass!

Het jonge meisje raakte luchtig de haar toegestoken hand aan, wierp haar nieuwen werkgever nogmaals een onderzoekenden blik toe, en wilde toen het vertrek verlaten.

Maar toen zij de kruk van de deur reeds in haar hand hield, riep Snuddergrass haar terug.

Hij scheen een weinig verlegen te zijn, keek zijn bezoekster wat schuw aan, en zeide toen:

— Gij moet het mij niet euvel duiden, maar ik zou wel gaarne weten — of gij soms verloofd zijt.

— Neen, mijnheer Snuddergrass, antwoordde het jonge meisje koel.

— Dat doet mij genoeg — want om u de waarheid te zeggen vind ik het aangenamer werken met een jonge dame, wier tijd niet voor een deel in beslag wordt genomen door haar galant! Maar intusschen moet ik zeggen, dat ik maar al te zeer vrees — naar uw uiterlijk te oordeelen — dat deze toestand wel niet lang zal duren!

De heer Snuddergrass had dit blijkbaar als een fijn compliment bedoeld, maar als hij soms gemeend had, dat hij daarmee eenigen indruk op zijn bezoekster had kunnen maken, dan kwam hij bedrogen uit, want zij knikte hem slechts even toe, zonder zelfs te glimlachen en verliet het vertrek, waar nog eenigen tijd een zachte geur van reseda bleef hangen — klaarblijkelijk de geliefkoosde parfum van de nieuwe secretaresse.



## HOOFDSTUK III.

## EEN INCIDENT.

De secretaresse was omstreeks zes dagen aan het werk bij Snuddergrass en blijkbaar tot zijn volle tevredenheid.

Zij praatte niet veel en voor complimenten scheen zij volkomen ontoegankelijk te zijn, maar zij werkte des te meer.

En alles wat zij deed, deed zij op dezelfde rustige afgemeten wijze, zonder zich te overhaasten, maar zonder ook ooit te treuzelen of te laat te komen.

Zij gaf beursorders op, in opdracht van Snuddergrass, verzilverde effecten, nam de beurskoersen op, typte de brieven voor haar patroon, collationeerde de antwoorden, las de bladen na en dat alles zonder schijnbaar ooit van haar werk op te zien.

Maar de aanwezigheid van het jonge meisje in het huis van den oorlogswinstmaker was niet onopgemerkt gebleven.

Molly scheen zich dadelijk tot de secretaresse te hebben aangetrokken gevoeld, ondanks het gesloten karakter van Grace Parker en was zelfs reeds zoover gegaan, dat zij haar in geuren en kleuren haar ongelukkige liefde had medegedeeld, naar welk verhaal de jonge secretaresse met een geduldigen glimlach op haar zacht gelaat had zitten luisteren, zonder veel te zeggen.

Maar behalve Molly was er nog een persoon in het huis van Snuddergrass, die ten eerste onder den indruk scheen te zijn van de bevalligheden van de jonge secretaresse.

Dat was Teddy Snuddergrass, de zoon van den millionair, een opgeschoten, uit zijn kracht gegroeide lumme van een jaar of vijf-en-twintig met peenhaar, een gladgeschoren schapengezicht en die zich sinds eenige weken met een waren hartstocht oefende in het dragen van een monocle.

Zijn schier eindeloos lichaam was meestal gehuld in een sportcostuum, dat hij schijnbaar slechts verwisselde voor zijn avondtoilet.

Reeds verscheidene malen als hij geld aan zijn vader kwam vragen; teneinde een nieuwe motorfiets, een wherry of iets dergelijks aan te koopen, had hij zich langer in het vertrek van den ouden heer opgehouden dan strikt genomen noodzakelijk was.

En daarbij waren telkens zijn waterige blauwe oogen afgedwaald naar het tafeltje waaraan de secretaresse rustig te werken zat, zonder blijkbaar zelfs niet te merken van de aanwezigheid van den jongen man.

Vaak trachtte hij haar door een of andere vraag in het gesprek te betrekken, zonder echter op veel succes te kunnen bogen.

Want meestal antwoordde het jonge meisje met een kort: „ja” of „neen”.

Het was op den zesden dag, omstreeks elf uur in den morgen.

De heer Snuddergrass senior was dien morgen naar Hull vertrokken, waar hij een oud zakenvriend zou bezoeken, en hij zou pas laat in den middag terugkeeren.

Grace Parker zat voor het tafeltje, en typte een brief, terwijl zij nu en dan een blik in den tuin wierp, waar Molly schijnbaar doelloos rondliep.

Schijnbaar, want het was duidelijk te zien, dat zij op iemand of iets wachtte.

Nu en dan kwam Molly naar het raam toe, legde haar armen op het kozijn, en wisselde door het geopende venster een paar woorden met Grace.

Maar nu stond het jonge meisje weder dicht bij het hek...

De deur van het vertrek werd geopend, en jongeheer Snuddergrass, al weder in een splinternieuw grasgroen sportpak gehuld, en met een geruite pet in de hand, trad het vertrek binnen.

Hij wierp een onderzoekenden blik om zich heen, kuchte eens, en richtte toen zijn schreden naar het tafeltje, waaraan Grace gezeten was.

— Wat werkt u toch hard, miss Grace! zeide Teddy, terwijl hij zijn monocle met een vreese-lijken grijns van inspanning in zijn rechteroog klemde.

— Ik word daarvoor betaald, mijnheer Snuddergrass, zeide het jonge meisje eenvoudig.

— Maar het is veel te warm om zoo hard te werken! Zoudt gij niet liever wat wandelen?

— Het is de vraag niet, wat ik liever zou willen, mijnheer, maar wat mijn plicht is, hernam Grace bedaard.

— Maar wat drommel, het is uw plicht, om



van uw jonge leven te genieten en u hier niet op te sluiten met dien paperassenrommel! Als de oude heer dan volstrekt een secretaresse wil hebben, laat hij er dan een van vijf-en-zestig jaar nemen, maar geen jong bevallig meisje!

— Dit is waarschijnlijk als een compliment bedoeld, mijnheer Snuddergrass? vroeg Grace, terwijl zij onverstaanbaar bleef doortypen.

— Dat is te zeggen — ja — dat spreekt vanzelf! stamelde Teddy, terwijl hij het monocle op-raapte, dat uit zijn oogholte was gevallen, en het opnieuw vastkleemde.

— Maar weet gij wel, dat ik er volstrekt niet op gesteld ben, om naar die complimenten te luisteren ging het meisje voort, voor het eerst haar gelaat opheffend en den lastigen indringer ernstig aanzierende.

— Kom, kom! riep Teddy uit, dat kunt gij niet meenen! Alle mooie jonge meisjes hooren zich graag complimentjes toevoegen, zoudt gij soms anders zijn dan de anderen?

— Misschien wel, mijnheer Snuddergrass!

— Maar waarom noem je mij toch altijd bij dien afschuwelijken achternaam, kleintje? vroeg de jongeman, terwijl hij een stap naderbij kwam, en een verliefden blik op de secretaresse vestigde. Je mag mij gerust Teddy noemen!

— Alleraardigst van u, mijnheer Snuddergrass, maar ik zal daar geen gebruik van maken. En zoudt gij niet willen heengaan, want ik heb het werkelijk voor het oogenblik nog al druk! Deze brieven moeten bepaald met de post van half een mee.

— Maar laat toch die akelige brieven liggen! riep Teddy uit, ga, liever mee wat roeien — ik weet een heerlijk rustig plekje om wat te vrijen!

Het jonge meisje keek Teddy met groote oogen aan, alsof zij hem niet goed verstaan had.

Toen herhaalde zij langzaam:

— Wat zei u daar? Ik heb u waarschijnlijk niet goed verstaan!

— Dan zal ik het nog eens zeggen — ik weet een plekje aan de Theems waar het voortreffelijk vrijen is!

— Och kom? En daar noodigt gij mij toe uit?

— Ja — op het oogenblik! Maar gij zult wel vriendelijk voor mij zijn, nietwaar, en mij nu vast een kusje op afrekening geven.

En met deze woorden trad Teddy nog dichters op het jonge meisje toe, en sloeg zijn arm om haar schouders.

Grace Parker stond op, schoof haar stoel met een ruk achteruit en het volgende oogenblik daalde haar hand met verwonderlijke kracht op de wang van den jeugdigen indringer neder.

Nu is het zeer wel mogelijk, dat de heer Teddy Snuddergrass in zijn kort bestaan reeds menige muilpeer had gekregen, maar de oorveeg, die hij thans ontving, liet zonder eenigen twijfel alle vorige ver achter zich.

Het was een in alle opzichten afgewerkte, eerste klasse oorvijs, een van die oorvegen, die men nimmer vergeet, hoe oud men ook wordt, die u alle sterren van het firmament laten zien, u de ooren doen suizen, en u een paar meter verder weder tot u zelve doen komen, u verbaasd afvragend, of er een aardbeving heeft plaats gehad, dan wel of de wereld is vergaan.

Van dezen aard was de muilpeer welke de heer Teddy zich voelde toedienen.

De wang, waarop de kleine hand was neergekomen, zwol in een ommezien op, en werd vuurrood en glanzend; het monocle vloog in den eenen hoek van de kamer, en de splinternieuwe geruite pet in een anderen, terwijl de getroffen ziele zelf in dubbelgevouwen toestand terugvond in de buurt van de brandkast.

Hij heesch zich met eenige moeite aan dit zware meubel overeind, bevond dat hij met eenige krachtsinspanning wel op zijn beenen kon staan, wreef zich over de getroffen wang, waarboven zijn oog met moeite uitgluurde en kreunde:

— Wel verbazend!

Dit was het eenige wat de heer Teddy op dit gedenkwaardig oogenblik in zijn brein kon vinden, maar het gaf den toestand vrij juist weer.

Grace Parker was weder gaan zitten alsof er volstrekt niets gebeurd was, en tikte brieven, alsof er nooit iemand had bestaan die den naam van Teddy Snuddergrass voerde.

Maar plotseling liet zich een heldere stem hooren, die lachend riep:

— Je verdiende loon, Teddy! Dat zal je je verwaardheid wel afleeren! Juffrouw Grace, ik kan u met zeggen, hoe dankbaar ik u ben, dat u mijn broeder eens een tik gegeven heeft.

— Een tik? Zeg maar, dat ze mij half dood heeft geslagen! Nog een zoo'n slag op de andere wang — en ik was er geweest! Maar ik verzeker u, miss Parker, dat ik het hierbij niet laten zal! Ik ben er niet de man naar, om mij ongestraft te laten beleedigen!

— Het kan mij niet schelen, wat voor een man gij zijt, mijnheer, als gij nu slechts het vertrek wilt zuiveren van uwe tegenwoordigheid, merkte Grace Parker rustig op.

De jonge man zocht de voorwerpen bijeen die hij was kwijtgeraakt, ging in den eenen hoek zijn monocle en in den anderen zijn pet halen, wierp een blik vol wraakzucht op het jonge



meisje, hief dreigend de vuist op tegen zijn zuster, die hem nog steeds stond uit te lachen en verliet daarna voorgoed het vertrek, terwijl hij zijn zakdoek tegen de wang drukte, die op dit oogenblik reeds den omvang had gekregen van een dier speelgoedbalonnetjes, zooals men ze wel op kermissen kon koopen.

En toen viel de deur met een harden smak achter hem dicht.

En daar juist op datzelfde oogenblik de jonge heer Garner buiten het hek floot, en dus alle aandacht van Molly voor zich opeischte, bleef de jonge secretaresse weder alleen.

Teddy had zich intusschen naar zijn slaapka-

mer begeven, teneinde daar zijn dikke wang te gaan betten en toen hij zichzelf in den spiegel bekeek, deinsde hij ontzet achteruit. „Ben ik dat?” schreeuwde hij. „Maar dat meisje is vroeger bepaald athlete geweest! Zij had mij op de plaats kunnen doodslaan! En dat deed zij met haar vlakke hand! Wat zou er wel gebeurd zijn als zij eens een vuist had gezet?”

De jonge man dacht over deze noodlottige mogelijkheid na, terwijl hij zijn gloeiende wang met water bette, en in zijn hart zwoer dat hij zich wel op de een of andere wijze zou weten te wreken.

### DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

## HOOFDSTUK IV.

### TEDDY ONTDEKT IETS.

Teddy Snuddergrass deed een nieuwen boord en **das** aan, die er tamelijk slecht waren afgekomen en verliet vervolgens het vertrek weder.

Hij daalde de trappen af en scheen zich naar de vestibule te willen begeven, toen hij zich bedacht, een blik om zich heen wierp, en op zijn teenen naar de deur van het werkvertrek van zijn vader ging.

Hij bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Zoo bleef hij een oogenblik staan en toen hij zich weder oprichtte, met de handen in de zijde, lag er een uitdrukking van grenzelooze verbazing op zijn gezicht.

Hij krabde zich eens achter het oor, wreef zich over zijn opgezette, dieprood glanzende wang, en greep met een wanhopende beweging zijn kin vast.

Toen wilde hij met een vastberaden gebaar de deur openen, maar zijn hand had de kruk nog niet

bereikt, of weer bedacht hij zich, bukte zich nogmaals, wierp opnieuw een blik door het sleutelgat en bleef geruimen tijd zoo staan.

Daarop verwijderde hij zich op dezelfde wijze als hij gekomen was, namelijk op zijn teenen loopende.

Hij sloot zich op in een vertrek, hetwelk hij om een of andere onnaspeurlijke reden zijn „werkkamer” noemde, daar hij er misschien wel eens kwam, maar dan toch zeker niet om te werken.

Van deze bezigheid had de jonge heer Snuddergrass namelijk een hartgrondigen afkeer gekregen, sedert zijn vader millionair was geworden.

In dit vertrek nam hij plaats voor een kostbare schrijftafel, en begroef zijn gelaat in zijn beide handen, waarna hij blijkbaar met groote inspanning begon na te denken over een vraagstuk dat zijn gedachten bezighield.

Zoo zat hij wel een half uur doodstil, zonder



dat er eenige verandering op zijn gelaat viel te bespeuren.

Het vraagstuk was blijkbaar buitengewoon moeilijk.

Het ingespannen nadenken scheen hem weinig te helpen, want hij stond weder op, belde, gaf den binnenkomenden bediende bevel zijn paard te laten zadelen, en herriep dezen last onmiddellijk weder, toen hij den verbaasden blik van den man op zijn gelaat gevestigd zag.

Inderdaad — het was onmogelijk met zulk een wang zich in Hyde-Park te vertoonen.

Maar hij zou het die juffrouw Parker eens inpeperen!

Zij zou weten, dat zij Teddy Snuddergrass, den zoon van den multi-millionair, geoorveegd had!

Knorrig zond hij den man weder weg, en begaf zich naar de bibliotheek, een vertrek zoo groot als een danszaal, en waar wel 5000 boeken in de zwaar gebeeldhouwde kasten stonden, alles splinternieuw en alle verguld op snede!

De heer Snuddergrass senior had volstrekt geen andere boeken geduld!

De jonge man liet zich in een gemakkelijken stoel neervallen, nam een sportblad van een kleine tafel en verdiepte zich in de lezing daarvan.

Omstreeks half zes hoorde hij het luide getoeter van een auto, hetwelk hij aanstonds herkende — het was zijn vader, die van zijn reis terugkeerde.

Hij wachtte nog eenige oogenblikken en begaf zich daarop weder naar zijn slaapkamer, teneinde zich voor het diner te kleeden.

Toen hij schoorvoetend de prachtig gemeubelde eetzaal binnen kwam, vond hij daar zijn moeder, een dame met een tamelijk zuur gezicht en volkomen geel haar, en zijn zuster reeds aanwezig.

Nauwelijks had het jonge meisje hem gezien of zij verborg snel een proestlach achter haar hand en keek met een ernstigen blik uit het raam, waaraan zij gezeten was.

Maar zijn moeder keek hem met een verbaasden, strengen blik aan en vroeg op afgemeten toon:

— Wat heeft dat te beteekenen, Teddy? Je weet wel, dat ik niet van zulke grapjes houd! Doe dadelijk die valsche wang af!

— Valsch? Was zij dat maar, mama! riep Teddy nijdig uit. Zij is even echt als de andere, alleen is zij een weinig dikker!

— Wat is dat? Hoe is dat in 's hemelsnaam gekomen? vroeg zijn moeder verbaasd. Ben je door een bij of een wesp gestoken?

— Neen, mama — het was een slang!

— Groote hemel! riep zijn moeder ontzet uit. Dat kun je niet meenen!

Teddy wilde antwoorden, toen de deur weder open ging en zijn vader binnentrad, terwijl de butler de deur voor hem openhield.

Teddy boog een oogenblik beschaamd het hoofd, toen hij den verbaasden blik van zijn vader op zich voelde rusten.

Daarop trad de oorlogswinstmaker op zijn telg toe, vatte hem bij de schouders en vroeg:

— Waar heb je dat opgedaan? Heb je kiespijn?

— Neen, vader!

— Ben je onvoorzichtig geweest bij de boksles?

— Neen, vader, dat is het ook niet! hernam Teddy, terwijl hij zijn nagels bekeek en blijkbaar niet zeer op zijn gemak was.

Toch begreep hij wel, dat hij de waarheid niet gemakkelijk zou kunnen verborgen houden als hij zijn vader wilde mededeelen, wat hij voornemens was hem te zeggen.

— Maar wat drommel — wat is het dan? drong de oude heer Snuddergrass ongeduldig aan. Heeft iemand je dan een muilpeer gegeven?

Teddy knikte zwijgend.

— Wat is dat? riep Snuddergrass verbolgen uit. Je hebt den man, die je dat aandeed, toch dadelijk behoorlijk op zijn nummer gezet en hem dien slag op dezelfde wijze vergolden?

— Dat kon ik niet, vader, want het was een vrouw — dat dacht ik tenminste! Ik moet echter zeggen, dat ik er nu niet zeker meer van ben!

— Ik wilde wel, dat je iets duidelijker sprak, hernam Snuddergrass, terwijl hij op zijn plaats aan het hoofd van de tafel ging zitten, hetgeen voor de anderen het sein was, op hun beurt plaats te nemen. Wie was die vrouw?

— Miss Parker, uw secretaresse, vader!

De oude heer sloeg zóó hard met zijn vuist op tafel dat de wijnglazen begonnen te dansen en de vorken en lepels tegen elkander rinkelden.

Hij was oprecht boos, de oude heer Snuddergrass.

— Vertel me aanstonds wat er gebeurd is, kwajongen! riep hij uit, de aanwezigheid vergetende van den butler en van den kamerbediende, die echter veel te goed gedresseerde bedienden waren, om te laten blijken, dat zij iets van deze woorden verstaan hadden.

— De zaak is — begon Teddy haperend, dat ik miss Parker een paar complimenten maakte, — naar aanleiding van haar uiterlijk!

— Anedrs niet? Wil je me soms wijsmaken, dat ze je daarom in het gezicht sloeg?

— Neen, vader, stotterde Teddy, dat was het niet alleen. Ik noodigde haar uit, om een wandeling met haar te gaan maken, daar stak toch niets kwaads achter!



— En toen gaf ze je een muilpeer?

— Dat is te zeggen — ging Teddy fluisterend voort, terwijl zijn normale wang nu net zoo rood werd als de andere, — ik had haar voor de grap... een klein kusje gevraagd... natuurlijk om eens te zien, wat zij daar wel op zou zeggen. Zij zeide evenwel niets, maar zij legde haar hand op mijn wang — en de gevolgen ziet gij hier!

Teddy had dit laatste op zulk een zachten toon gezegd, dat de beide bedienden aan het buffet, dat op grooten afstand van de tafel stond, niets van de gesproken woorden hadden kunnen vernemen.

Maar de oude heer Snuddergrass had ze des te beter verstaan.

Hij wierp zijn zoon een woedenden blik toe, bromde wat onverstaanbaars vóór zich heen en zeide toen:

— Wij zullen er aanstonds wel eens verder over spreken, zoodra wij onder ons zijn!

— Dat had ik u juist willen vragen, vader, hernam de jonge man.

Het diner werd tamelijk stilzwijgend voortgezet, want blijktaar waren alle vier leden van het gezin met hun gedachten bij de dikke wang van den zoon des huizes.

Eindelijk, nadat de koffie was rondgediend en de beide bedienden het vertrek hadden verlaten, keek Snuddergrass zijn zoon nogmaals streng aan en zeide:

— Ik hoop toch, dat je miss Parker aanstonds je excuses gemaakt hebt, wegens je onbeschaamd optreden?

— Mijn verontschuldigen? Aan uw secretaresse? Meent gij dat, vader? riep Teddy op verontwaardigden toon.

— Natuurlijk meen ik dat, aap van een jongen! bromde zijn vader. Miss Parker heb ik leeren kennen als een zeer fatsoenlijk meisje, en ik zal niet dulden, dat zij in mijn huis beleedigd wordt!

— Je behoeft niet zoo nadrukkelijk partij voor haar te trekken, Jonas, merkte mevrouw Snuddergrass scherp op. Zij is in ieder geval een ondergeschikte, en ofschoon ik moet erkennen, dat Teddy een weinig ontactvo! is opgetreden...

— Ontactvo! herhaalde mijnheer Snuddergrass kwaad. Zeg maar gerust, dat het een vlegelachtige streek is! Ik herhaal nogmaals, dat miss Parker een jong meisje is, zoo ingetogen en fatsoenlijk als ik er nog geen enkele heb aangetroffen!

— Welnu, vader — dat heb ik tot dusverre ook gedacht! riep Teddy uit. En nu ben ik tot andere gedachten gekomen, dat is het, wat ik u wilde zeggen!

Snuddergrass keek zijn zoon met zijn fletsblauwe oogen grimmig aan en hernam:

— Dat zal je zeker wel willen waar maken, jongetje? Zooiets zegt men niet of men moet er de bewijzen voor hebben.

— Die heb ik, vader!

— En op welke wijze heb je ze gekregen?

— Eenvoudig met door het sleutelgat te kijken.

— Alweer een onbehoorlijke streek! riep Snuddergrass. Toen ik nog jong was, keek ik niet door sleutelgaten naar fatsoenlijke jonge meisjes.

— Naar ik hoop ook niet naar onfatsoenlijke, Jonas! kwam mevrouw Snuddergrass snibbig.

— Ook dat niet, Amanda! verzekerde mijnheer. Daar gaat het hier trouwens niet over! Nu Teddy eenmaal door het sleutelgat geloerd heeft, zou ik gaarne willen weten wat hij daar zag.

— Ik zag miss Parker, vader!

— Nu — en wat deed zij wel?

— Dat geef ik u in tien en raden!

— Ik houd er niet van om raadseltjes op te lossen! Zeg het kort en goed wat je gezien hebt!

— Zij rookte!

De mededeeling had een verbazende uitwerking.

Mevrouw Amanda Snuddergrass slaakte een snerpanden kreet, alsof men haar zooveen had medegedeeld, dat miss Parker haar moeder vermoord en gevierendeeld had.

Molly slaakte een gillette van schrik en mijnheer Jonas Snuddergrass liet zich achterover in zijn stoel vallen en keek Teddy met wijd opengeperde oogen aan

— Dat heb ik niet geweten, mompelde hij. Zij zag er in het geheel niet naar uit als een meisje, dat sigaretten rookt!

— Dat deed zij ook niet, vader, hernam Teddy. Zij rookte een sigaar!

Als op dit oogenblik het huis was ingestort, had de heele familie Snuddergrass onmogelijk meer kunnen schrikken dan bij deze mededeeling.

Verscheidene seconden bleef het doodstil in het vertrek.

De oude heer Snuddergrass was de eerste, die weder tot zichzelf kwam en op eenigszins heeschen toon zeide:

— Je zult je vergist hebben, jongen! Het zal een blauw potlood geweest zijn.

— Dan was het een heel bijzonder potlood, vader, want er kwamen dikke rookwolken uit! hernam Teddy met vaste stem, zeker in het besef van wat hij gezien had.

— Een sigaar? vroeg mevrouw Snuddergrass met een stem waarin het diepste afgrijzen klonk.

— Een echte sigaar? herhaalde Molly, die haar oortjes niet scheen te kunnen gelooven.



— Een sigaar, zeg ik jullie! riep Teddy ongeduldig uit. Een echte sigaar van tabak gemaakt! Een sigaar van bijna 5 inch, zoo dik als mijn duim en met een bandje er om! Ben ik nu duidelijk genoeg?

Dat scheen zoo, want de drie overige leden van het gezelschap keken elkander verschrikt aan en schenen volstrekt niet te weten wat zij daarvan moesten denken.

Weer was de oude heer Snuddergrass de eerste, die aan deze gevoelens lucht gaf.

— Daar begrijp ik niets van! mompelde hij. Zij maakte toch zulk een voortreffelijken, ingetogen door en door netten indruk. Een sigaar! Het is niet om te gelooven!

— Och, misschien is het toch niet zoo erg als wij denken, Mama! kwam Molly. Ik heb mij wel eens laten vertellen, dat de meisjes die in de munitiefabrieken werkten, pijpen rookten en pruimden.

— Ik weet niet of het waar is, meisje, maar die kun je in ieder geval niet vergelijken met Miss Parker, zeide haar vader vermanend. Ik had juist gedacht dat zij uit een voortreffelijke familie afkomstig was, naar haar manieren en spraak te oordeelen! Een sigaar! Hierna is alles mogelijk!

— O, en dat was nog niet alles, vader! hernam Teddy.

— Nog niet alles? vroeg mevrouw Snuddergrass wantrouwend. Je zult ons toch geen onfatsoenlijke dingen vertellen, Teddy?

— Ik weet niet of u het onfatsoenlijk noemt, Mama, als een jong meisje in den stoel van haar patroon plaats neemt, haar beenen op den rand van het bureau uitstrekt, zoodat zij — hm — haar kuiten ontbloot, hetgeen men wellicht door het open raam heeft kunnen zien, eer der dikste sigaren uit een kistje van de tafel neemt, er de punt afbijt en wegspuwt en daarop de sigaar aansteekt.

— Wil je zeggen, dat dat alles zoo gebeurd is, jongen, riep mevrouw Snuddergrass uit, die krijtuit van ontzetting was geworden over zoo veel boosheid.

— Van a tot z, Mama. Maar dit is nog niet alles!

Maar nu stond mevrouw Snuddergrass met een ruk overeind en greep Molly bij den arm.

— Kom mee, kind! zeide zij op gestrengen toon. Nu zal er wel iets komen, wat niet voor onze ooren geschikt is. Wie weet is zij wel een charleston gaan dansen, dat schepsel. U kunt...

— Neen Mama, rustig blijven zitten, het was iets anders, zeide Teddy, terwijl hij zijn moeder weer in den stoel drukte. Miss Parker floot zacht-

jes een operette-deuntje, stond weer op, ging naar het wandkastje, waar papa zijn likeuren bewaart, nam de cognac-flesch en schonk zich een groot glas cognac in.

— En wat deed zij daarmee? vroeg mevrouw Snuddergrass, die letterlijk aan de lippen van haar zoon hing.

— Goede hemel, Mama, hoe kunt ge nu zoo iets vragen? riep Teddy eenigszins ongeduldig. Ze goot het natuurlijk niet op de bloemen en gaf het ook niet aan de kanarie! Ze dronk het leeg, of liever ze wipte het met een enkelen slok in haar keel!

Het had weinig gescheeld, of deze mededeeling was te veel geweest voor mevrouw Snuddergrass. Zij liet zich kreunend achterover in haar stoel vallen en zeide een beetje schorrig van ontroering:

— Een glas cognac in eens in haar keel! Verschrikkelijk! Daar moet de politie bijgehaald worden!

Maar nu kwam Jonas Snuddergrass tusschenbeiden.

Hij hief als bezwerend zijn dikke hand op en zeide sussend:

— Nu, zoover behoeven wij het niet te laten komen, Amanda!

— Spreek jij dat sujet voor? vroeg mevrouw terwijl zij eensklaps weer recht overeind ging zitten en haar man een doorborenden blik toewierp.

— Ik zou haar voorspreken, kippetje? Daar is toch geen sprake van? verdedigde mijnheer zich, en hij deed dat zoo verlegen en onhandig, dat mevrouw het zeker zou hebben opgemerkt als zij niet zoo overstuur was geweest. Ik wil alleen maar zeggen dat wij niet ineens te hard van stal moeten loopen. Miss Parker kan bijvoorbeeld een weinig — een weinig buikpijn hebben gehad, en je weet dat cognac daarvoor uitstekend is!

— Zware sigaren ook? vroeg mevrouw vinnig.

— Nee, dat nu bepaald niet, voor zoover ik weet! hernam mijnheer Snuddergrass verlegen. Maar toch, de zaak komt mij zoo ongewoon voor, dat wij hier wel moeten gelooven aan een tijdelijke zinsverbijstering.

— Als dat werkelijk zoo is, Jonas, dan zul je me een genoeg doen, dat meisje aanstonds weg te zenden. Ons huis is geen krankzinnigengesticht, riep mevrouw Snuddergrass uit.

— Tut, tut, vrouwtje, wees toch niet altijd zoo driftig, lammetje! Hoe kan men nu toch zoo overijld te werk gaan! zeide mijnheer op suikerzoeten toon. Wij moeten toch eerst onderzoek doen? Wij moeten toch nagaan — of zij ons voortdurend bedrogen heeft, dan wel of wij te



doen hebben met een kleine afwijking?

— Het is maar wat je een kleine afwijking noemt! zeide mevrouw schamper. Een jong meisje, dat als een poldergast haar beenen op tafel legt, zoodat men buitenshuis haar — haar — je weet wel wat kan zien, als zij zware sigaren met bandjes er om rookt, en als zij een groot glas cognac naar binnen slaat, alsof het schoon water ware, dan zeg ik dat er een steekje los is aan dat jonge meisje en dat zij onmiddellijk ons huis moet verlaten!

Teddy had zwijgend naar het korte twistgesprek van zijn ouders geluisterd.

— Ik geloof dat gij het geen van beiden bij het rechte eind heeft, zeide hij nu op geheimzinnigen toon, ik voor mij geloof, dat die zoogenaamde Miss Grace Parker iemand anders is, dan waarvoor zij zich uitgeeft. Ik geloof dat zij een bedriegster is, — en misschien nog wel heel wat anders! Maar ik ben het met papa eens, als hij zegt, dat wij niet op den schijn mogen afgaan en daarom ben ik voornemens, als gij het goed vindt, Miss Parker als zij morgenmiddag heengaat eens te volgen en te zien of zij wel werkelijk gaat naar

de woning, die zij heeft opgegeven. Ik kan dan meteen de bureu eens ondervragen.

— Een prachtig plan! riep de oude heer Snuddergrass vol geestdrift uit. Alleen — ik vind dat dit eigenlijk meer mijn werk is!

Mevrouw wierp haar echtgenoot een schuinschen, argwanenden blik toe.

— Jij blijft thuis, Jonas, zeide zij streng. Jij bent te oud om jonge meisjes na te loopen! Eigenlijk moest ik het zelf doen! En ik verzoek Teddy ook wel te bedenken, wat hij aan onze positie verplicht is.

— Wees gerust, mama, dat zal ik niet vergeten! Gij kunt alles aan mij overlaten — ik zal er wel achter komen, wie en wat die sigaren rookende, cognac dringende dame in werkelijkheid is! En als het blijkt dat zij een bedriegster is, dan zal de politie de rest wel doen.

En met deze woorden stond Teddy op, teneinde zijn wang, die opnieuw zeer pijnlijk was gaan branden, weer eens met koud water te gaan verfrissen.

#### DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden  
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant



## HOOFDSTUK V.

## TEDDY GAAT OP ONDERZOEK UIT.

Den volgenden middag verliet Miss Parker op den gewonen tijd het prachtige huis in Gladstone Street.

En zij had er volstrekt geen denkbeeld van, dat zij op eenigen afstand gevolgd werd door den jeugdigen Snuddergrass, die zich wonder wat liet voorstaan op zijn vermommingskunst, en meende dat hij wel onkenbaar zou zijn, nu hij een oud costuum had aangetrokken, den kraag van zijn jas had opgeslagen en de klep van zijn jockey-pet diep in de oogen had getrokken.

De opgezette wang was een weinig geslonken en Teddy was op den schitterenden inval gekomen in de normale wang een half pakje watten te stoppen, zoodat hij nu een merkwaardig rond gelaat had, dat hem bepaald veel knapper maakte.

Hij zag dat Miss Parker de Gladstone-Street uitliep en op den eerstvolgenden straathoek een omnibus bestieg.

Het geluk was den jongen man dienstig, want er reed juist een leege huurauto voorbij.

Hij gaf den chauffeur last niet sneller te rijden dan de omnibus en hield deze door de voorruit nauwkeurig in het oog.

De rit duurde ongeveer 25 minuten en toen stapte Miss Parker weder uit.

Teddy klopte tegen de ruit en de auto stond stil.

De jonge man betaalde snel den chauffeur en volgde het jonge meisje, schuin achter haar loopend aan de andere zijde van de drukke straat, waar op dit oogenblik veel verkeer was.

Miss Parker liep nog eenige schreden door en stak toen den sleutel in het slot van een groen geverfde huisdeur, behoorend tot een pension, dat er, afgaande op het uiterlijk, netjes genoeg uitzag.

Teddy dacht er een oogenblik aan, aan te bellen en bij de kamerverhuurster naar de secretaresse van zijn vader te informeeren, maar hij bedacht zich bijtijds, dat dit zeker zou worden overgebiefd en dat, als het jonge meisje inderdaad een bedriegster was, zijn plan om haar op heeterdaad te doen betrapten zeer waarschijnlijk in duigen zou vallen.

Hij kreeg een ander plan, dat waarschijnlijk beter zou zijn.

Er kwam juist een agent van politie aan die in deze straat op post scheen te staan.

De jonge man wachtte tot de ordebeewaarder vlak bij hem was en zeide toen:

— Neem mij niet kwalijk, mijn vriend, maar gij zijt toch zeker goed bekend in deze buurt?

— Dat zou ik meenen, mijnheer! antwoordde de agent.

— Vooral in deze straat zeker?

— Ik ken er iederen steen van!

— En natuurlijk ook de bewoners?

— Allemaal!

— Kent gij het huis waarvoor wij nu staan?

— Dat spreekt vanzelf! Het is het pension van Miss Burks!

— En de huurders? Hoe staat het daarmede? Kent gij die allen bij naam en van persoon?

— Allen, mijnheer! antwoordde de man des gezags trotsch. Ik kan gerust zeggen, dat mij niet veel ontgaat!

— Uitstekend! Dan zult gij mij zeker ook wel kunnen zeggen, wie en wat miss Grace Parker is?

De agent antwoordde niet aanstonds, maar trok zijn wenkbrauwen hoog op, en wierp den vrager een wantrouwend blik toe.

Toen zeide hij:

— Ik kan niet anders zeggen, mijnheer, dan dat miss Grace een zeer fatsoenlijk meisje is! Zij is geloof ik typiste of iets dergelijks bij mijnheer Snuddergrass — u heeft misschien wel eens van hem gehoord — dien rijken vent, die zooveel oorlogswinst heeft gemaakt!

— Ja — ik heb wel eens over hem hooren spreken! antwoordde Teddy haastig. Maar dat meisje — die miss Parker...

— Ik zeg u, dat er volstrekt niets op valt aan te merken, mijnheer! Zij gaat 's morgens naar haar werk, en zij komt 's middags weder terug en altijd even bedeesd en netjes.

— Gaat zij 's avonds wel eens uit?

— Soms — maar dan altijd in gezelschap!

— In gezelschap? herhaalde Teddy jaloersch.

— Ja — ik denk dat zij verkeerung heeft. Een paar avonden is er al een heer voor haar aan de deur geweest, met wien zij toen heenging.

— Een nette heer? drong Teddy aan.

— Naar het uiterlijk te oordeelen zeker! Hij ziet er uit als een boekhouder of kassier of als een



eerste klerk op een groot bankierskantoor.

— En andere bezoeken krijgt zij niet?

— Voor zoover ik weet niet! En neem het niet kwalijk als ik het zeg, mijnheer — maar als mijnheer soms eens een kansje mocht willen wagen bij miss Parker dan kan ik u wel op een briefje geven, dat u bot vangt!

De brave kerel bracht even de hand aan zijn helm en liep met groote passen verder, zich niet verder om den nieuwsgierigen jongeling met zijn dikke wangen bekommerend.

Teddy keek hem een oogenblik verbluft na, en aanvaardde toen den terugweg.

— Dat heeft mij niet veel verder gebracht! bromde hij in zich zelf. Een net, fatsoenlijk meisje? Het mocht wat! Neen, hier schuilt iets anders achter!

Op den hoek van de straat keerde hij zich nog eens om, wierp nogmaals een blik op het huis, waarin de zonderlinge secretaresse woonde, die sigaren rookte en cognac dronk of het schoon water was.

Hij verbeeldde zich, dat hij op de tweede verdieping een vrouwelijke gedaante achter de tullen gordijnen zag staan, die met een hand die gordijnen een weinig op zijde had geschoven teneinde een blik op straat te kunnen slaan, en nu dadelijk terugtrad!

Zou het misschien Grace Parker zijn geweest?

Misschien wel! Maar als zij hem had willen nalkijken, dan was misschien nog niet alle hoop verloren en bestond er kans, dat het jonge meisje ten zijnen aanzien nog eens van denkbeeld zou veranderen!

Maar dat alles belette toch niet, dat zij een zeer eigenaardig persoontje was en Teddy deed een duren eed bij zich zelf, dat hij niet zou rusten, alvorens wat nauwkeuriger te zijn ingericht omtrent het verleden der secretaresse van zijn vader!

De jonge man liep langzaam naar huis, en dacht onderweg voortdurend na over het vraagstuk, hetwelk zijn geest bezig hield.

Als de secretaresse niet was, voor wie zij zich uitgaf, dat wil zeggen, een ingetogen, fatsoenlijk meisje, welke rol vervulde zij dan?

Hoe was het mogelijk, dat een jong ding van nog geen vijf-en-twintig jaar zich te buiten ging aan het rooken van zware sigaren en het drinken van pure cognac?

En die muilpeer? Nog gloeide zijn wang van den geweldigen slag, die zelfs van ongewone kracht zou moeten worden genoemd, als hij door een sterk man was toegebracht!

Hoofdschuddend bereikte Teddy het ouderlijk

huis, om dadelijk verslag te gaan uitbrengen over zijn wedervaren.

Hij trof zijn vader aan in diens werkkamer en begon:

— Dezen eersten keer is mijn onderzoek niet met succes bekroond, papa! Maar ik weet nu tenminste, dat zij werkelijk woont op het adres dat zij u heeft opgegeven!

— Wat had je dan eigenlijk verwacht? vroeg Snuddergrass verbaasd.

— Ja — dat weet ik zelf niet precies! antwoordde de jonge man.

Hij deelde nu zijn vader mede, wat hij van den agent van politie vernomen had, en eindigde met de verklaring:

— Mijn wantrouwen is in het geheel niet weggenomen door wat ik te weten ben gekomen! Integendeel! Die galant van uw secretaresse bevalt mij in het geheel niet! Zij heeft u immers gezegd, dat zij niet geëngageerd was?

— Dat heeft zij! bromde zijn vader.

— Dan heeft zij u dus bedrogen! En als zij het reeds in dergelijke dingen doet, waarom zou zij het dan niet doen in zaken van veel grooter gewicht?

— Je hebt gelijk, jongen! Wij moeten deze kwestie noodzakelijk nader onderzoeken!

— Ik ben van plan, morgen mijn onderzoek voort te zetten, papa, en ik wil er een maand van mijn toelage onder verweeten, dat ik nu wel met vollediger inlichtingen terugkom!

Snuddergrass zweeg.

Hij keek somber voor zich uit, en scheen in diepe gedachten verzonken.

Eindelijk zeide hij:

— Ik kan mij nog volstrekt niet gewennen aan het denkbeeld, dat dat lieve, bevallige meisje ons zou hebben bedrogen! Zij ziet er zoo onschuldig, zoo teeder en argeloos uit!

— Is u dat ook opgevallen, papa? vroeg de jonge man, met iets als argwaan in zijn stem.

— Wien zou het niet zijn opgevallen, jongen, riep Snuddergrass uit, terwijl hij deed, alsof hij ijverig bezig was met het rangschikken van een aantal papieren op zijn schrijftafel. Dan zou men stekeblind moeten zijn! Maar . . . je hoeft niet aan je moeder over te brengen, dat ik zoo over haar denk! Je weet, hoe zij is, zoo ziekelijk jaloersch, zoo opvliegend over bagatellen!

— Ik beloof het u, papa! zeide Teddy glimlachend, en niet zonder een tikje spot. Het blijft een diep geheim tusschen ons beiden!



## HOOFDSTUK VI.

## TEDDY BELEEF EEN HEVIG AVONTUUR.

Den volgenden dag, om half zes in den avond, was Teddy op zijn post, toen Miss Grace op het punt stond te vertrekken.

Hij had zijn veldtochtplan nu geheel en al opgemaakt en hij beloofde zichzelf, dat hij niet tevreden zou zijn, alvorens hij het geheim der bevallige secretaresse had doorgrond.

Hij stelde zich verdekt op in de vestibule, achter een zwaren eikenhouten rustbank, en verliet dadelijk het huis, nadat hij haar de deur had zien uitgaan.

Evenals den vorigen dag liep zij tot aan de volgende dwarsstraat en nam daar een bus.

Maar Teddy had zijn maatregelen genomen.

Een kleine, maar snelle auto stond op eenigen afstand te wachten.

Zoodra het jonge meisje luchtig op de bus was gesprongen, wenkte Teddy zijn chauffeur, die haastig kwam aanrijden.

— Luister goed, Chester, zeide de jonge man haastig. Volg die bus, maar rijdt haar snel voorbij, zoodra je de Gladstone Street nadert. Op den hoek van die straat en de Hide Street stop je, om mij uit te laten. Blijf daar wachten, tot je mij ziet terugkeeren met een jonge dame — miss Parker, die je wel kent. Als je mij het huis numero 85 in de Hide Street hebt zien binnengaan, met of zonder miss Parker, rijd je tot voor de deur en wacht zoo lang, tot ik terugkeer, al duurde het een uur! Begrepen?

— Jawel, mijnheer! antwoordde de chauffeur, die de opdracht maar half naar zijn zin scheen te vinden.

Teddy sprong in de auto die zich aanstonds in beweging stelde.

De chauffeur hield zich strikt aan de ontvangen bevelen.

Hij volgde de motorbus, stopte op de aangeduide plek, en gaf zijnen jongen meester gelegenheid, uit te stappen.

Teddy liep nu langzaam terug en ging de bus tegemoet, tot aan het punt, waar hij wist, dat miss Parker moest uitstijgen.

Hij behoefde niet lang te wachten, want nauwelijks had hij deze plek bereikt of de auto-bus stond stil en miss Parker sprong er bevallig af.

Aanstonds trad Teddy haar met den hoed in de hand tegemoet, terwijl hij zijn beleefdste buiging maakte.

Een oogenblik was het alsof er een trek van schrik op het gelaat van het jonge meisje verscheen.

Zij herstelde zich echter spoedig, trok haar fraai geteekende wenkbrauwen hoog op en zeide:

— Mijnheer Snuddergrass — gij hier? Dat is toch zeker een toeval?

— Als het een toeval is, miss, dan moet ik het zegenen, dat het u op mijn weg heeft gevoerd! zeide Teddy lachend. Ik moest hier in de buurt zijn, en ik meende u in de bus te zien zitten. Gij kunt u wel begrijpen, dat ik toen onmiddellijk op mijn schreden ben teruggekeerd!

— Nu, zoo begrijpelijk is het niet! hernam miss Parker, terwijl zij den jongen man een spottenden en naar het scheen eenigszins achterdochtigen blik toewierp.

— Gij zult mij toch wel toestaan u te vergezellen, miss? ging Teddy voort, zonder zich door deze opmerking uit het veld te laten slaan.

— Staat gij daar zoo bijzonder op?

— Zeer bijzonder, miss! Gij kunt u niet voorstellen miss, hoe ik er naar verlangd heb eens gezellig te kunnen praten! Gij moet het toch gemerkt hebben, miss, welk een bijzonderen indruk gij op mij gemaakt hebt.

— Ik dacht anders, mijnheer Teddy, dat de „indruk”, dien ik op u gemaakt heb, niet bepaald aangename herinneringen bij u had moeten achterlaten! zeide miss Parker, terwijl zij als toevallig een blik op haar rechterhand wierp, die in fijn glacé-leder was gestoken.

De jonge man beet zich op de lippen en een donkere blos steeg fin zijn gelaat op.

En tot zijn schrik kwam hij tot de ontdekking, dat de prop watten, waarmede hij zijn eene wang had opgevuld, neigingen begon te vertoonen om haar plaats te verlaten en bovendien belemmerden zij hem zeer in zijn spraak, die toch al niet tot de beste behoorde.

Maar hij had het er nu eenmaal op gezet zijn voornemens als amateur-detective ten einde te brengen, en hij was niet voornemens van zijn eenmaal opgevat plan af te wijken.



Inmiddels waren beide jongelieden langzaam voortgelopen.

Van de halteplaats der omnibus tot aan de woning van miss Parker waren het nauwelijks vijftig schreden.

— Als ik uw doel goed begrepen heb, wenscht ge mij te vergezellen, mijnheer Snuddergrass? vroeg het jonge meisje.

— Gij hebt juist geraden, Miss. O, ik heb zoo naar dit oogenblik verlangd! Ik ben niet haatdragend, en ik vergeef u van ganscher harte uw handtastelijkheid van eergisteren. Ik ben er zeker van, dat gij het later wel weer goed zult maken!

— O, ik weet wat gij bedoelt — gij wilt mij zeker ook de andere wang toesteken.

— Neen, miss Parker, neen, dat hebt gij verkeerd begrepen! riep Teddy haastig uit. Ik bedoelde, dat gij later toch wel vriendelijker voor mij zult worden!

— Waarom onderhoudt gij die illusies, mijnheer Snuddergrass? Gij weet immers zeer goed, dat gij van mij volstrekt niets te verwachten hebt?

— O, Miss, hoe kunt ge zoo wreed zijn! riep Teddy op dramatischen toon. De hemel weet, dat ik het goed met u meen!

Onder het spreken waren de beide jonge lieden het pension genaderd, en hier stond Miss Parker stil, als iemand, die een gesprek als beëindigd beschouwt en wacht, totdat een lastige ongewenschte indringer zal heengaan.

Maar juist kwam er van de tegenovergestelde zijde een jonge man aan, slank, maar krachtig gebouwd, modieus gekleed, en wiens groote grijze oogen het jonge meisje en haar metgezel aandachtig schenen op te nemen.

Ook Miss Parker scheen hem te hebben gezien.

Die beiden wisselden een snellen blik, en het was alsof de vreemdeling het jonge meisje snel een wenk gaf.

Daarop liep hij het paartje langzaam voorbij, terwijl hij zijn rotting tusschen zijn vingers liet draaien.

Teddy had van dit alles volstrekt niets gezien en daarmede bewees hij, zooals uit het vervolg van deze geschiedenis zal blijken, dat hij toch niet gesneden was uit het hout, waarvan men de ware detectives maakt.

Als Teddy Snuddergrass dezen snellen wenk had opgemerkt, en er de beteekenis van had kunnen vermoeden, dan zou hij zich heel wat onaangenaamheden hebben bespaard!...

Het jonge meisje scheen besluiteloos om zich heen te zien, en het was duidelijk, dat haar houding tegenover den jongen Snuddergrass een wijziging begon te ondergaan.

Zij keek hem van onder haar half neergeslagen oogleden coquet aan en zeide:

— Moest gij nu eigenlijk niet heen gaan, mijnheer Teddy?

— Heengaan, Miss? O neen, dat kunt gij niet meenen! Gij zult mij toch wel toestaan eens te zien, hoe gij hier woont?

— O foei, mijnheer Teddy. Wat zijt gij ondeugend. Dat mag volstrekt niet, hoor, dat past niet voor een jong meisje als ik ben! Heerenbezoeken ontvangen? Wat zou mijn galant er wel van zeggen?

— Laat uw galant maar naar de weerga loopen, Miss — ik wilde natuurlijk zeggen: uw galant behoeft het natuurlijk niet te weten! Gij moet het leven een weinig van den lichten kant opnemen! Het is nog klaarflichte dag, en niemand zal er aanstoot aan nemen, als de zoon van uw werkgever u een bezoek komt brengen — een eenvoudig zakenbezoek!

Hoe het jonge meisje inderdaad over dit zakenbezoek dacht, zal wel nooit bekend worden, maar in ieder geval sloeg zij de oogen neder, draaide haar kleinen voet op haar hak rond, scheen even besluiteloos te staan en zeide toen op zachten toon:

— Nu, als ge mij belooft, dat ge niet langer dan een kwartiertje zult blijven, dan moogt ge even een kop thee bij mij drinken! Maar alleen over zaken spreken, hoort gij?

— Niets dan over zaken, miss — dat belooft ik u, bij mijn baard! zeide Teddy, en hij wilde deze opmerking vergezeld laten gaan van een hartelijk gelach, hetwelk hij echter nog juist bijtijds terug hield, toen hij bemerkte, dat de prop watten zich een weg naar zijn keelgat scheen te willen banen.

Hij trok dus aanstonds weder een ernstig gezicht, schoof de vochtige prop met zijn tong weder op haar plaats, en zei bijna onverstaanbaar:

— Het zal mij zeer aangenaam zijn, Miss, van uw vriendelijke uitnoodiging gebruik te maken!

Het jonge meisje haalde een huissleutel te voorschijn, opende de deur en trad binnen, terwijl Teddy haar op den voet volgde.

Hij ging haar na, een vrij breede trap op, tot op de eerste verdieping, waar het jonge meisje twee groote kamers in gebruik scheen te hebben.

Grace ilet haar bezoeker in een dier vertrekken binnen, een met smaak gemeubelde zitkamer, die tevens als eetkamer gebruikt werd.

Miss Parker noodigde hem uit op een gemakkelijke stoel plaats te nemen, schoof hem een doosje met sigaretten toe en zeide lachend:

— Nu moet ik u even alleen laten, om voor de thee te gaan zorgen, en mij wat op mijn gemak te stellen! Ik ben binnen vijf minuten terug!



Voor Teddy nog iets had kunnen zeggen, had het jonge meisje het vertrek verlaten.

Hij was nu alleen en dadelijk nadat de deur was dichtgeslagen, sprong hij op om als een echte detective het vertrek vlug te doorzoeken.

Het kleine damesbureautje, dat tusschen de beide ramen stond, was geopend en Teddy liep vlug de papieren door, die hij daar op vond liggen, maar deze brachten hem niet veel verder, het waren betaalde rekeningen, ongeteekende briefjes en andere volkomen waardelooze papieren.

Hij tilde de punten van het vloerkleed op, keek achter de schilderijen, tilde een buste op, een borstbeeld van Dante, om zich te overtuigen of zij hol was, en kroop onder de tafel, misschien in de verwachting, dat hij een of andere geheime lade zou vinden.

Waarom hij dat alles deed, zou hij zelf niet kunnen zeggen, maar hij had dat gelezen in verschillende detectiveverhalen en meende, dat het zoo hoorde.

Buiten in de gang klonken voetstappen en Teddy had maar nauwelijks den tijd zijn plaats weder in te nemen en aan zijn opgezet gezicht een onschuldige uitdrukking te geven.

De deur ging weder open en Grace Parker trad binnen, beladen met een blad, waarop theegerei en een kristallen schaal met gebakjes.

Het jonge meisje zette dit alles op tafel neder, maakte de thee gereed en wendde zich toen tot Teddy met de opmerking:

— Ik hoop niet, dat gij al te lang gewacht hebt?

— Het wachten op u duurt altijd lang, Miss! antwoordde Teddy met een buiging, en terwijl hij verliefd met de oogen draaide.

— Gij hebt mij beloofd geen complimenten te maken, mijnheer Teddy, en alleen over zaken te spreken! zeide Grace, terwijl zij berispelend den vinger ophief.

Zij schonk thee in, presenteerde den jongen man een kop, bood hem een gebakje aan en liet zich toen in een gemakkelijken stoel vallen.

Zij zag zwijgend toe, toen Teddy zijn kopje leegdrank en het taartje verschalkte, en dit laatste was zeker een heldendaad als men in aanmerking neemt, dat de ongelukkige man tevens moest strijden tegen zijn prop watten die hoe langer hoe wispelturiger begon te worden.

Toen hij met deze werkzaamheden gereed was, schoof Miss Parker haar bezoeker nogmaals het doosje sigaretten toe, terwijl zij zeide:

— Steek toch een sigaret op, mijnheer Snuddegrass!

— Gaarne, Miss Grace! Maar gij zelf — kunt gij niet rooken?

— O, zeker, maar als gij er niets op tegen hebt, zal ik liever een goede havanna opsteken. Ik ben dol op sigaren.

De jonge man liet zich achterover in zijn stoel vallen en keek het jonge meisje met groote oogen aan.

— Sigaren? Meent gij dat?

— Zeker! Hebt gij er iets tegen? Vindt gij het soms niet staan voor een jonge dame?

— Om u de waarheid te zeggen....

— Kom er maar rond vooruit, mijnheer Teddy — om de waarheid te zeggen, vindt gij het afschuwelijk! Ik kan er echter niets aan doen — en gij zult aan het gezicht moeten wennen!

En met deze woorden stond het jonge meisje op, opende een klein kastje aan den muur, haalde er een kistje sigaren uit en nam daaruit een fijne Henry Clay.

Zij beet er met haar kleine tanden de punt af, spooog die nonchalant in een hoek en zat het volgende oogenblik zehaaglijk te dampen, met de beenen over elkaar gevouwen en de handen ineen-gestregeld achter het hoofd.

De jonge man keek haar een oogenblik verstomd aan als kon hij zijn oogen niet gelooven en liet toen zijn blikken naar het zooveen geopende muurkastje dwalen.

— Zie ik daar geen pijpen en geen tabakspot? vroeg hij aarzelend.

— Welzeker, ziet gij die!

— Gij rookt dus — ook pijpen?

— Pijpen rook ik het liefst van al.

— Dat is kras! mompelde Teddy.

Het jonge meisje was intusschen weer opgesprongen, en had uit een groote wandkast een ebbenhouten likeurkeldertje genomen.

Zij opende het, nam er een vierkante flesch uit, haalde uit een andere kast een paar glazen, en vroeg:

— Gij neemt er toch zeker ook eentje?

— Wat zegt gij, Miss? vroeg Teddy Snuddegrass, die meende, dat hij niet goed verstaan had.

— Ik vroeg of u er een lust, mijnheer Snuddegrass, herhaalde Miss Parker met haar liefste glimlachje.

— Een — wat, Miss?

— Een borrel, natuurlijk! Een cognacje, als gij dat duidelijker vindt, maar gij kunt natuurlijk ook een oude klare krijgen!

Als verstijfd van schrik keek de zoon van den oorlogswinstmaker het jonge meisje aan.

— Een oude klare? kwam het heesch over zijn lippen. Heb ik u goed verstaan?

— Gij hebt mij uitstekend verstaan! Als ik een dag hard gewerkt heb, smaakt mij niets zoo goed



dan een piereverschrikkertje!

Dat was bijna te veel voor den armen Teddy!

— Een piereverschrikkertje, herhaalde hij bijna toonloos, terwijl hij zich met starende oogen achterover in zijn stoel liet vallen.

— Men kan het ook een taaie noemen, of een neutje, als gij dat soms liever hoort! vervolgde het jonge meisje onverstoorbaar. En nu kort en goed, wilt gij een borrel, ja of neen?

— Liever niet, Miss, antwoordde Teddy, die nog niet van zijn schrik bekomen was. Om u de waarheid te zeggen, voel ik mij reeds een beetje licht in het hoofd. Ik weet niet hoe het komt, want ik heb vandaag volstrekt geen spiritualiën gedronken!

Een scherpe blik uit de blauwe oogen bleef een oogenblik op het gelaat van den jongen man gevestigd.

Op dit oogenblik werd er zachtjes op de deur geklopt, en nog vóór iemand had kunnen antwoorden, ging zij open en trad de jonge man binnen, die zooveen op straat Miss Parker een wenk had gegeven.

Hij deed de deur behoedzaam achter zich dicht, legde kalm hoed en wandelstok op een tafel en

trad toen tot dicht bij de plek waar Teddy Snuddergrass gezeten was.

Grace Parker had zelfs het hoofd niet omgewend, maar bleef kalm haar zware sigaar rooken.

Wat den zoon van den oorlogswinstmaker betreft, hij stond ten hoogste verbaasd op, wendde zijn blik van den een naar den ander en zeide, met een poging om zijn waardigheid op te houden:

— Wat moet dat beteekenen? Wie zijt gij? Hoe komt ge hier zoo ongevraagd binnen? Wat hebt ge hier te zoeken?

— Een massa vragen opeens, mijnheer Snuddergrass, klonk een rustige, heldere stem, waarop ik niet zoo aanstonds kan antwoorden. Ik zou u echter een tegenvraag willen doen.

— Een tegenvraag? Mij? En wat zoudt ge mij wel te vragen kunnen hebben? vroeg Teddy op arrogant toon aan den man, in wien hij aanstonds een medeminnaar had moeten zien.

— Ik zou eenvoudig willen vragen mij uw portefeuille, uw beurs, uw sleutels, uw zegelring en trouwens al uw andere ringen, uw dasspeld, mits ze niet valsch is — en uw overhemdsknoopjes af te staan.

---

▲

Lord Lister kwam zag en . . . . . stak een Dubec-sigaret op

---

▼

## HOOFDSTUK VII.

### EEN GRAP VAN RAFFLES.

Teddy Snuddergrass keek den ander aan alsof hij met een gek te doen meende te hebben, en verscheidene seconden bleef het doodstil in het vertrek.

Maar de jonge Snuddergrass was toch niet zoo'n sukkel, of hij zag iets in de oogen van den man, die tegenover hem stond, dat hem allesbehalve beviel, en dat hem al aanstonds zeide, dat die man volstrekt niet gek, maar helaas bij zijn volle verstand was.

— Moet dit soms — een grap beteekenen, mijnheer? hakkelde Teddy, met een poging om te lachen, die hem jammerlijk afging.

— Juist, mijnheer Snuddergrass — een grap!

Een kapitale grap!

— Laat mij u dan zeggen, dat ik het een grap van een zeer slecht kaliber vind, mijnheer! riep Teddy Snuddergrass uit, snuivend van verontwaardiging.

— Dan toch zeker voor u alleen? Ik vind haar voortreffelijk, al zeg ik het zelf! Zij is hiermede trouwens nog niet uit, zooals gij later zelf wel zult bemerken! Maar gij hebt mij nog niet geantwoord op mijn verzoek van zooveen!

Teddy deinsde achteruit, en zelfs zijn rood glimmende wang verbleekte.

Hij keek om zich heen als een haas, die aan alle



kanten door honden is omringd, en ten slotte vestigde hij zijn blik op Miss Parker!

— Maar Miss — wat heeft dat alles toch te beteekenen? riep hij uit. Wat wil die man hier? Gij kent hem toch zeker niet?

— Ik ken hem integendeel zeer lang, mijnheer Snuddergrass. Hij is een van mijn beste vrienden.

— Maar Miss....?

— Loop naar den duivel met uw Miss! riep Grace uit, en met een vlug gebaar bracht zij de hand naar het hoofd....

Het volgende oogenblik hield zij een prachtig nagemaakte blonde pruik in de hand en daar stond nu voor den doodelijk verschrikten Teddy Snuddergrass iemand met kort geknipt haar, een man naar den vorm van het hoofd, een vrouw naar de kleederen!

— Goede hemel! Dat is verbazend! riep Teddy uit, die in het geheel niet meer wist wat hij zeide, en meende te droomen.

— Gij gebruikt daar een zeer juiste uitdrukking, mijn waarde heer Snuddergrass, zeide de man met de grijze oogen. Het is inderdaad verbazend, en het zal zeker nog veel verwonderlijker zijn! En mag ik u nu vriendelijk verzoeken, te voldoen aan mijn uitnoodiging van zoeven?

— Het is u dus ernst? vroeg Teddy sidderend.

— Volle ernst! Let maar eens op deze revolver.

De blik van den jongen Snuddergrass viel op het wapen, dat de man tegenover hem in de hand droeg — en de schellen vielen hem van de oogen!

— Wie zijt gij? vroeg hij bevend.

— Ik wil er geen geheim van maken, mijn waarde heer — ik ben John Raffles, bijgenaamd de Groote Onbekende!

— En — deze jonge dame?

— Is in het geheel geen jonge dame, maar mijn trouwe vriend en medewerker.

Deze mededeeling had de uitwerking van een knotsslag.

Stijf als een paal viel Teddy Snuddergrass in zijn stoel terug, naar lucht snakkend, en zichzelf verwenschend, dat hij zich in dit avontuur gestort had, in plaats van aanstonds de politie te waarschuwen, toen hij achterdocht begon te krijgen. Dat had hij er nu van, dat hij geheel alleen deze zaak had willen ophelderen!

Hij meende, dat hij de zaak nu wel doorzag — en toch zou het hem later blijken, dat hij nog slechts een zeer klein gedeelte van den sluier had opgelicht.

— Zoo — John Raffles dus! Wel, ik heb vaak van dien man hooren spreken — en ik heb steeds geloofd, dat hij een fictie was — een verzinsel van romantische politiebeambten!

— Dan ziet gij thans, dat dit verzinsel van

vleesch en been is, mijn waarde heer, hernam John Raffles kalm, en nu mag ik u zeker wel verzoeken, een weinig haast te maken, want ik ben niet gewoon, dat men mij laat wachten!

Teddy Snuddergrass leed niet aan overmaat van verstand, maar hij was toch niet zoo dom of hij begreep wel, dat iedere poging tot tegenstand nutteloos was. Ook de zoogenaamde Miss Parker, die niemand anders was dan Charles Brand, de trouwe helper van John Raffles, had een revolver ter hand genomen, waarmede hij zoogenaamd speelde, maar waarvan de ware beteekenis niet te miskennen viel.

En zoo haalde de zoon van den oorlogswinstmaker dan achtereenvolgens een prachtige portefeuille van krokodillenleer, een portemonnaie, een gouden sigarettenkoker, een fijn remontoir van hetzelfde metaal, en nog een aantal andere voorwerpen te voorschijn, waarbij de twee mannen hem nauwkeurig in het oog hielden, voor het wel wat onwaarschijnlijke geval, dat Teddy zich ter elfder ure te weer zou willen stellen en met een revolver op de proppen kwam.

De jonge man scheen echter een afschuw te hebben van alles wat naar geweldenarij zweemde, want hij bleek volstrekt geen wapen bij zich te hebben.

— Nu zijn zeker al uw zakken ledig? vroeg Raffles glimlachend, nadat het blad van een kleine tafel geheel gevuld was met allerlei voorwerpen van waarde.

— Zoo ledig, als toen mijn costuum van den kleermaker kwam, mijnheer Raffles! antwoordde Teddy Snuddergrass met een pijnlijk gezicht.

— Wees dan nu zoo goed u uit te kleeden!

— Wat zegt gij daar? riep Teddy verschrikt uit. Gij wilt mij toch niet in mijn.... in mijn ondergoed naar huis terug zenden?

— Dat ben ik in het geheel niet van plan mijn waarde. Gij blijft hier, antwoordde Raffles kalm.

— Hier blijven? Dat meent gij toch zeker niet? Wat moet ik hier doen? Ik wil niet hier blijven, ik wil naar pa en ma! Als gij mij niet laat gaan, roep ik om de politie! Denkt ge, dat gij met een kwajongen te doen hebt? Ik zal u aanklagen wegens vrijheidsberoving, oplichting, misbruik van vertrouwen, huisvredebreuk, roof en belediging! Ik zal u voor alle rechters van Londen sleepen! Ik zal me beklagen bij de Vredesconferentie!

Met een trek van ongeduld op zijn gelaat had Raffles naar dezen woordenstroom geluisterd.

— Gij kunt mij later ook aanklagen wegens moord, overspel en mijneed, als ge nu maar doet wat ik zeg! zeide hij. Gij moet niet denken, dat



ge den spot met mij kunt drijven, of mij van mijn plannen afbrengen! Als ik eenmaal een grap verzonnen heb, dan breng ik haar ook ten einde, dat moet gij wel begrijpen, mijnheer Snuddergrass!

— En als ik weiger?

— Dan zou u dat toch weinig helpen, want over tien minuten zult gij er reeds niet meer toe in staat zijn!

— Wat wilt gij daarmee zeggen?

— Dat moet ik u tot mijn spijt verzwijgen — gij zult het later zelf wel merken! En doe nu wat ik zeg, anders zoudt ge mij dwingen, om geweld te gebruiken!

Met een gelaat, bleek van woede en wraakzucht, begon Teddy zich te ontdoen van zijn fraai sportpak, waarbij hij menigmaal ophield, alsof hij bezig was aan een vreeselijk zwaren arbeid. Hij wreef zich nu en dan over het voorhoofd, en toen hij gereed was en in een allerfraaist zijden tricot en onderpantalon voor zijn beide belagers stond, kreunde hij zwakjes:

— Ik voel mij zoo slap als een vaatdoek! Hoe zou dat toch komen?

— Een zeer verstandige vraag, mijnheer Snuddergrass! Ja, hoe zou dat toch wel komen? merkte Charles Brand lachend op. Ga daar maar in dien stoel zitten!

Suffig voldeed Teddy aan het verzoek.

En hij was nog juist voldoende bij zijn zinnen, om te kunnen waarnemen, hoe de gewaande secretaresse snel haar pruik weder voor den spiegel opzette, terwijl de vreemde man met zijn grijze oogen, die gezegd had, dat hij John Raffles was, zich snel begon te ontkleeden, en zich in de kleederen begon te steken, welke hij zelf, Teddy, zoeven had afgelegd.

De ongelukkige zoon van den oorlogswinstmaker wilde nog eens opstaan — misschien wilde hij zelfs wel om hulp roepen, ondanks de bedreiging van de revolver, die op de tafel lag, in het bereik van de hand van Raffles, maar hij had er de kracht niet meer toe.

Zijn hoofd zonk terzijde, zijn oogen gingen dicht, openden zich nog eenmaal, en sloten zich toen voorgoed, terwijl zijn armen slap langs zijn lichaam nederhingen.

De jonge heer Teddy Snuddergrass was bewusteloos...

Raffles bleef hem een oogenblik strak aankijken en zeide toen op zachten toon:

— Hij is zeldzaam leelijk.

— Buitengewoon, beaamde Charles ernstig.

— Hij heeft nu nog dikke wangen, waarvan een echt en een valsch, en dat kleedt hem nog een weinig — maar hij moet vreeselijk om aan te zien

zijn, als hij zijn normale gezicht vertoont!

— Een schaap, Edward! En nog wel een zeer leelijk schaap! kwam Charles met een blik op den bewegingloozen Teddy. Blijft hij lang in dezen toestand?

— Minstens vier-en-twintig uur.

— Zonder gevaar?

— Zonder het minste gevaar. Het middeltje, dat je hem in zijn thee hebt toegediend, zou zelfs geen zuigeling kwaad doen.

— Heeft men je niet gezien, toen je binnen ging?

— Neen. Ik ben den achteringang binnen gegaan, die eigenlijk voor het bediendenpersoneel bestemd is, en die juist deze woning zoo uitstekend geschikt maakte voor ons doel.

— Dan kunnen wij dus ongestoord de rest van ons programma afwerken?

— Zeker, antwoordde Raffles, terwijl hij de jas dichtknoopte, die hij van den jeugdigen millionairszoon had afgenomen, en nu een voor een de voorwerpen ter hand nam, welke uit de zakken van Teddy Snuddergrass waren gekomen.

— Een zeer fraai Zwitsersch horloge, bromde hij binnensmonds. En een echte diamant in de dasspeld! En juweelen manchetsknoopen! En hier hebben wij de portefeuille. Laat eens zien — wat hebben wij daar? Aha — een lijstje met nummers! Waarschijnlijk zijn eigen telefoonnummer, het nummer van zijn safe — daar ligt zijn sleutelbos — wij zullen het aanstonds zien!

Raffles nam den bos sleutels op en nam een klein, eigenaardig gevormd sleuteltje in de hand, hetwelk hij aandachtig bekeek.

— Ja — op dit sleuteltje staat hetzelfde nummer, dat ik hier vermeld vind! Zooals je ziet, is het juist een soort sleuteltje, zooals men die voor safeloketten gebruikt. Voortreffelijk.

Raffles snuffelde de portefeuille nog verder na, haalde er achtereenvolgens een paar visitekaartjes, wat brieven en eenige gedrukte stukken uit en bestudeerde alles met aandacht.

— Dat alles kan mij wel van pas komen, zeide hij. De hoofdzaak is echter, dat ik toegang krijg tot de Bank waar onze jeugdige vriend zijn rekening-courant heeft. Wacht eens, daar heb ik een cheque-boekje — maar of ik daar wel gebruik van zal maken, betwijfel ik, want ik heb steeds een hartgrondigen afkeer gehad van het namaken van handteekeningen! En dat zou toch noodig zijn als ik een cheque op de Bank zou willen trekken.

— Waar heeft hij zijn geld geplaatst?

— Bij Houston en Brooke.

— Een solied adres!

— Dat zou ik meenen, de rijkste lieden hebben daar een deposito! Ik denk wel, dat we genoeg



zullen hebben aan den inhoud van het loket van dezen luilak en nietsnut! Zie hem daar eens liggen! Ik heb de grootste moeite om mij te weerhouden zijn rechterwang op onnatuurlijke wijze niet even dik te maken als de linker!

— Geloof je, dat je vermomming voldoende zal zijn? Je hebt grijze oogen, en die van onzen held zijn min of meer waterblauw!

— Nu, dat scheelt zooveel niet, en bovendien is het daar in die bank zelden zoo licht, dat men er kan volstaan met het gewone licht van den dag. Ik zal er trouwens slechts weinige minuten zijn en dat is juist voldoende!

— Wanneer wil je gaan?

— Het is nu natuurlijk te laat, want ik vrees dat de Bank al gesloten is. Maar morgenochtend zal ik zoo vroeg zijn als de deuren geopend worden, dat wil zeggen: om negen uur! Het is nu echter eerst zaak om den ouden Snuddergrass te krijgen! Het beste zou zeker zijn, als ik hem zelf kon gaan halen, want dan zou hij zeker het minste achterdocht koesteren, maar dat durf ik niet wagen,

want een moederoog ziet scherper dan het oog van een bankbeambte, en het bedrog zou dan toch na vijf minuten zijn uitgekomen.

— Met Snuddergrass Senior zal het gemakkelijker gaan, want toevallig zijn zijn oogen ook iets of wat grijs! En mij dunkt, dat hij een zeer „dankbaren kop” heeft om na te maken, zooals de toneelspelers zeggen.

— O, dat zal kinderwerk zijn! En ga nu heen, Charles, maar help mij eerst dezen nutteloozen leeghoofd in je slaapkamer te brengen en daar opsluiten.

De beide mannen namen Teddy bij het hoofd en de voeten op en droegen hem naar het aangrenzend vertrek, waarvan zij de gangdeur zorgvuldig sloten, na den bewusteloze op de sofa te hebben neergelegd.

Zij keerden weder naar de zitkamer terug, sloten ook de tusschendeur, en daarop trok Charles hoed en mantel weder aan en verliet het huis, na Raffles de hand te hebben gedrukt.

---

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister

---



## HOOFDSTUK VIII.

DE VERLEIDING VAN DEN HEER  
SNUDDERGRASS.

Charles ging denzelfden weg weder terug, maar hij kocht in een lunchroom wat taart, teneinde die op het imperial van de motorbus op te peuzelen, want hij begon nu te gevoelen, dat zijn diner er bij ingeschoten was.

Het was bijna 9 uur, toen de zoogenaamde secretaresse weder aanbelde aan het prachtige huis in de Gladstone-street.

De deftige bediende, die haar de deur opende, keek wel eenigszins verbaasd, toen hij het jonge meisje zag verschijnen, daar zij tot dusverre nog geen avondwerk had verricht, maar hij liet haar toch binnengaan en vroeg, nadat hij de deur gesloten had:

— Wenscht gij mijnheer Snuddergrass te spreken, Miss?

— O, dat zal niet nodig zijn — ik heb iets laten liggen! Ik zou wel tot morgen hebben gewacht, maar ik kan het zoo lang niet missen. Is er niemand in de werkkamer?

— Neen, Miss!

— Dan zal ik maar even gaan — maar zeg aan mijnheer Snuddergrass, dat ik er ben, anders staat het zoo vreemd!

De bediende verwijderde zich en Charles klom de trap op en trad de werkkamer binnen.

Daar bevond zich niemand, maar de gewaande Miss Parker wist wel, dat zij toch niet lang alleen zou blijven.

Zij had zeer goed gezien, welk een indruk zij gemaakt had op den oorlogswinstmaker — en de toekomst zou haar in het gelijk stellen!

Zij was nauwelijks een paar minuten in het vertrek, of de deur werd langzaam en voorzichtig geopend, en de heer Snuddergrass Senior stak zijn hoofd door een kier.

Hij wierp een onderzoekenden blik achter zich in de gang, trad toen binnen, en zeide op zachten toon:

— Zoo, zijt gij er nog, Miss? Wel, dat doet mij genoegen! Hebt gij reeds gevonden, wat gij vergeten hadt?

— Ja, mijnheer Snuddergrass, zeide Miss Parker met haar aanminnigste lachje. Het was een klein opschriftboekje, dat ik onmogelijk lang kan mis-

sen. Het lag onder eenige papieren op mijn schrijftafel. Ik hoop, dat ik u niet lastig gevallen ben?

— Hoe kunt gij dat zeggen, Miss! riep Snuddergrass verontwaardigd uit. Gij weet wel, dat ge mij steeds zeer welkom zijt en last kunt gij mij nooit veroorzaken — integendeel!

— Dat is heel vriendelijk van u gezegd, mijnheer Snuddergrass! zeide het jonge meisje met een zilveren lachje, terwijl zij Snuddergrass een coquetten blik toewierp, een blik, die den ouden heer snel naderbij deed komen — nog steeds op zijn teenen loopende.

— Ga een oogenblik zitten, Miss, zoo nodigde hij haar vriendelijk uit, nog altijd op denzelfden toon, en terwijl hij nog dichterbij trad.

— Gij hebt toch zeker reeds gedineerd? zoo voegde hij er aan toe.

Het jonge meisje sloeg de oogen neder, plukte aan haar handschoenen, en zeide:

— Eerlijk gezegd — neen, mijnheer Snuddergrass, om u de waarheid te zeggen, heb ik er mij nog den tijd niet voor gegund!

— Maar wat is dat? riep de oude heer verontwaardigd uit. Maar mijn lieve Miss Grace, zooiets komt toch niet te pas! Ik mag er niet aan denken, dat gij nog niet eens gegeten hebt!

— Och, soms sla ik het wel eens geheel over, mijnheer Snuddergrass, het is zoo vervelend voor een jong meisje, om alleen te moeten dineeren!

De oude heer Snuddergrass had zijn zakdoek te voorschijn gehaald, en bette er zijn voorhoofd mede, want het jonge meisje had hem een blik toegeworpen, — een blik...

En dit lieve kind zou sigaren rooken? Zij zou cognac drinken als een bootwerker? Een dwaas, die het geloofde! Teddy moest verkeerd hebben gezien, of het was een flauwe grap van den jongen!

En na tot deze conclusie te zijn gekomen, kwam de heer Snuddergrass nog een stapje dichterbij, wierp een schichtig blik naar de deur, kuchte eens, en zeide:

— Ja — dat kan ik mij levendig voorstellen. Het verbaast mij, dat ge niet voortdurend gezelschap hebt. Zoo'n bevallig allerliefst meisje. Ik — wat wilde ik ook weer zeggen — hoor eens, Miss —



wat zoudt gij er wel van zeggen, als wij vanavond eens... een klein souperkje in het Carlton-hotel.. of waar gij wilt, gingen gebruiken?

De heer Snuddergrass had deze vraag met den moed der wanhoop gedaan.

Hij hield zijn eenigszins uitpuilende oogen strak op Grace Parker gevestigd, en zijn mond stond wijd open als van een visch die naar lucht hapt.

Hij zag er op dit oogenblik een weinig uit als een schooljongen, die op het punt staat kattenkwaad uit te halen en er niet geheel en al zeker van is, of zijn meester zich in de onmiddellijke nabijheid bevindt.

Miss Parker scheen aanvankelijk zeer verschrikt bij deze plotselinge vraag.

Toen boog zij het hoofd en zeide stamelend:

— O, mijnheer Snuddergrass — ik weet waarlijk niet... ik geloof niet, dat ik dat mag aannemen!

— Kom, kom — waarom zoudt ge niet? Niemand behoeft er toch iets van te weten! Niemand verstaat gij?

Ja, Miss Parker verstond het zeer goed, en zij begreep het ook volkomen — dat was duidelijk te lezen in den blik, dien zij Snuddergrass toewierp, en die hem opnieuw een druk gebruik van zijn zakdoek liet maken.

Snuddergrass was in den zevenden hemel!

Maar tevens was hij een beleidvol man, die niet over één nacht ijs ging.

Dit was een avontuur — een echt avontuur, of hij had er geen verstand van.

Maar in dergelijke zaken betrok men nooit zijn wettige echtgenoot, zoo had hij wel eens gehoord! Toen hij nog eenvoudig koopman was, zou hij zeker aan dergelijke dingen niet gedacht hebben, of als hij er aan dacht, had hij ze toch onmogelijk ten uitvoer kunnen leggen, maar nu hij rijk was, behoorde hij mede te doen — en hier bood zich een ongezochte gelegenheid aan!

Want het was zoo duidelijk als iets — het jonge meisje had veel behagen in hem en had zijn voorstel aanvaard, natuurlijk na eenige aarzeling, zooals het behoort!

De heer Snuddergrass zette de zaak op touw als een ervaren doordraajer.

Hij begon met een bediende naar zijn vrouw te zenden met de boodschap, dat hij dienzelfden avond een conferentie moest hebben met een handelsvriend, die wel eens zeer laat kon worden.

Daarop pakte hij in zijn slaapkamer haastig een klein valies, waarin hij een rok, een schoon wit overhemd, boorden en manchetten, een das en een paar keurige lakschoenen deed, en liet dit door een anderen bediende, onder voorgeven, dat er papie-

ren en handelsdocumenten in zaten, naar het Carlton-hotel brengen, waar het aan den portier moest worden afgegeven.

Dit alles had nauwelijks tien minuten geduurd, en toen de heer Snuddergrass het werkverrek weder binnentrad, zag hij er zeer opgewekt, maar ook zeer opgewonden en ook een weinig verschrikt over zijn eigen baldadigheid, uit.

Het leven lachte hem toe — hij zou een waarachtig avontuur beleven — en nog wel met een jonge dame vol gratie, en die zich voortreffelijk kleepte.

— Luister nu goed, fluisterde mijnheer Snuddergrass, zooals hij het ook op het tooneel wel eens had zien doen: Gij gaat vooruit in een auto naar uw woning, want gij zult misschien wel andere kleederen willen aantrekken! Over een half uur kom ik u dan afhalen!

Maar dit was niet naar den zin van Miss Parker.

Zij trok een pruilend lipje, en zeide:

— Zoudt ge mij waarlijk zoolang alleen willen laten? Waarom zoudt ge mij niet vergezellen? Of durft gij soms niet?

Dit was bijna meer, dan de heer Snuddergrass kon verdragen.

Hij werd vuurrood, daarna zeer bleek en stotterde:

— Meent gij — wilt gij zeggen — mag ik u naar uw woning vergezellen?

— Waarom niet? Gij zult mij toch niet opeten?

— Nu, dat is nog zoo zeker niet, ha, ha! antwoordde Snuddergrass met een krampachtige poging om galant te zijn, terwijl hij de fijne zweetdruppeltjes weglette, die op zijn slapen verschenen. Het spreekt echter vanzelf, dat ik gretig toesla! Wij kunnen echter niet samen het huis verlaten, omdat — nu, gij zult wel begrijpen, waarom! Mijn zoon is niet thuis, maar — maar dat is waar ook! zoo viel hij zichzelf in de rede. Hebt ge mijn zoon hedenavond soms gezien?

Het jonge meisje knikte bevestigend.

— Dat heb ik, mijnheer Snuddergrass! Hij liep met mij mede, maar ik heb hem tot mijn spijt moeten wegzender, omdat hij vergat, dat hij zich in gezelschap van een fatsoenlijk meisje bevond!

— Die schelm! bromde Snuddergrass senior. Zijn verdiende loon! Die kwajongens van tegenwoordig... het is meer dan erg. Maar laten wij ons nu met iets aangenamers bezighouden, miss! Gij verlaat nu het huis en gaat naar de eerste halteplaats voor auto's — een minuut of vijf hier vandaan. Slechts weinige minuten later zal ik mij bij u gevoegd hebben.

— Zult gij mij niet te lang laten wachten, oolijkert, vroeg Miss Parker met een oogknipje, dat



Snuddergrass deed duizelen, terwijl de benaming van zijn persoon hem reeds in verrukking had gebracht.

— Dat zweer ik je, lief kind! antwoordde hij pathetisch, terwijl hij zijn dikke rechterhand met uitgespreide vingers op zijn borst legde, en zijn oogen liet rollen.

— Dan ga ik nu! Tot straks — oude bandiet!

En met dit als een liefkozing bedoelde woordje verliet het jonge meisje het vertrek, Snuddergrass achterlatend in een toestand, die gemakkelijker te begrijpen, dan te omschrijven valt.

In een oogwenk had hij zijn maatregelen genomen, alsof hij reeds volkomen in de boosheid verhard was, en zijn geheele leven niets anders had gedaan, dan soupeeren met mooie jonge meisjes.

Hij schoot vlug zijn jas aan, gaf nog eenige bevelen, ging zijn vrouw vluchtig op het beenige voorhoofd kussen, nam ongeduldig eenige verwijtende opmerkingen over dit plotseling vertrek in ontvangst, en snelde het huis uit — gedragen op de vleugelen der liefde, zou men kunnen zeggen, als het lichaam van den heer Snuddergrass zich voor deze beeldspraak leende.

Hij snelde naar de halteplaats, en vond daar Miss Parker reeds op hem wachten.

Dronken van geluk, den koning te rijk, liet hij haar in een auto stappen en gaf den chauffeur het aders op zijner secretaresse.

De rit duurde niet lang, en voor den verliefden oorlogswinstmaker zeker veel te kort.

De auto stond stil voor het pension, en het zonderringe paar stapte uit.

— Zal ik de auto laten wachten? vroeg Snuddergrass weifelend.

— Geen kwestie van! Ik weet niet hoe lang het kan duren! Betaal den chauffeur maar en stuur hem weg, oude dikzak.

In de wolken over dit nieuwe bewijs van groeiende genegenheid, betaalde Snuddergrass den chauffeur, en het volgende oogenblik liep hij achter het jonge meisje de trap op, weliswaar hijgend en blazend, maar met een hart zoo licht als een veertje.

Grace Parker haalde een sleutel te voorschijn en opende de deur van haar kamer.

Zij liet den bezoeker het eerst binnentreden en deed daarop de deur zorgvuldig weder dicht.

Snuddergrass wierp een blik om zich heen, en snoof vol welbehagen, met dichte oogen, als een poes die zich in de zon koestert, de lucht op van het parfum, dat in de kamer hing.

— Ga daar nu op die sofa zitten, zeide het jonge meisje, terwijl zij deze uitnoodiging vergezeld liet gaan van een stevigen duw, die een weigering van

het verzoek bij voorbaat onmogelijk maakte, dan zal ik een zoet slokje voor u halen.

— Een — wat? vroeg Snuddergrass verbaasd, die meende niet goed te hebben verstaan.

— Een zoet slokje, een borrel of hoe ge het anders wilt noemen!

— En — hebt ge dat hier in huis? vroeg Snuddergrass op ongeloovigen toon.

— Natuurlijk, Papa!

— Dus — mijn zoon had toch gelijk? Drinkt gij cognac?

— Als het zoo te pas komt — waarom niet? Als de cognac maar goed oud is, kan geen redelijk mensch er iets tegen hebben! Terwijl gij uw cognacje drinkt, zal ik mij eens kleurig gaan aankleeden!

En met deze woorden wipte het jonge meisje weg, om een oogenblik later terug te keeren met een karaf cognac en een glas.

Zij schonk het glas vol en bood het haren gast met een bevallige nijging aan.

— Zult gij mij niet gezelschap houden, lieve Miss Grace?

— Nog niet, oude voetbal, dat zullen wij later wel hebben! Ik moet mij nu spoedig verkleeden! Tot straks!

Het jonge meisje wachtte, totdat zij Snuddergrass van de cognac had zien drinken en verdween daarop snel in haar slaapkamer.

Toen zij 10 minuten later terugkeerde, in manskleeren en met een geheel veranderd gelaat, wist Snuddergrass Senior in het geheel niet meer, wie Miss Parker was, noch waar hij zich bevond, evenmin wat hij van plan was te gaan doen — in het kort, hij was volkomen bewusteloos!

— Wel, hoe is het met onzen dikken vriend, vroeg Raffles, die achter Charles was binnentreden.

— Hij ligt daar onbeweeglijk als een blik en weet van toeten noch blazen, Edward!

— Zooveel te beter! Laten wij hem dan snel ontkleeden, voor zijn lichaam daartoe te stijf is geworden. Ik heb zijn costuum noodig!

Vlug werd Snuddergrass van zijn bovenkleeren ontdaan, en aanstonds begon Raffles met zijn vermomming.

Het was een van de moeilijkste ondernemingen, welke hij op dit gebied ooit begonnen had, want, zooals reeds gezegd is, het lichaam van mijnheer Snuddergrass senior was van een zeer bijzonderen vorm.

Maar met behulp van een voortreffelijk gemaakt vulsel wist Raffles het toch zoover te brengen, dat hij spoedig verbluffend veel gelek op zijn slachtoffer.



Zijn gelaat nam de kleur aan van dat van Snuddergrass en op dat gelaat prijkten even later twee lange bakkebaarden van vuil grijze kleur, terwijl een voortreffelijk gemaakte pruik het geheel be kroonde.

Charles had verbluft toegekeken, en riep uit, zoodra Raffles gereed was:

— Het is niet om te gelooven! Men zou zweren, Jonas Snuddergrass in levenden lijve voor zich te zien.

— Dat doet mij plezier, mijn jongen, want op die gelijkenis komt alles aan. Als ik morgenochtend ook zoo zeer op den zoon gelijk, dan kan ik ruimschoots tevreden zijn! En nu spoedig aan het werk!

— Wat zullen wij met dezen ouden rekel doen, die er op dit oogenblik uitziet als een geharpoe neerde walvisch, die op een woeste kust is gestrand?

— Bij zijn zoon in de slaapkamer! Of — wacht eens, — ik geloof dat ik een beter plan heb! Die beide menschen hier, terwijl wij buitenshuis zijn, is toch wat gevaarlijk!

Raffles dacht even na en vervolgde toen, terwijl hij snel het hoofd ophief:

— Je hebt hier natuurlijk een schaar en scheer gerei?

— Dat spreekt vanzelf!

— Haal die dan eens snel hier!

Charles ijde naar zijn slaapkamer en keerde aanstonds met het verlangde terug.

— Wat wil je doen? vroeg hij nieuwsgierig.

— Dat zul je wel zien!

En meteen greep Raffles de schaar, en begon

haastig het hoofd van den rampzaligen Snuddergrass volkomen kaal te knippen, waarop zijn bakkebaarden hetzelfde lot ondergingen. Vervolgens zeepte hij hoofd en wangen in, en schoor den mil lionair zoo kaal en glad als een biljardbal.

Een kwartier later had Snuddergrass junior een zelfde bewerking moeten verduren!

— Zou je ze nu op het eerste gezicht herkennen? vroeg Raffles, nadat hij met zijn werk gereed was.

— Volstrekt niet! Maar wat is het doel eigenlijk?

— Ziehier! Je hebt hier genoeg kleeren, die de beide heeren Snuddergrass zullen passen, en als dat voor den ouden heer niet het geval mocht zijn, dan wikkelen we hem in een paar dekens! Ik zal aanstonds Henderson, onzen chauffeur, hier laten komen, die hen beiden, in vreemde kleeren, ieder naar een ziekenhuis moet brengen, elk aan een ander uiteinde van Londen gelegen! Dan zijn wij hen kwijt voorloopig, en ik zet het den knapsten dokter om hen uit hun bewusteloosheid te doen ontwaken, voordat de tijd daartoe is aangebroken!

— Een uitstekend plan, Edward! riep Charles lachend uit.

Raffles nam de telefoon ter hand, en een half uur later waren de twee beklagenswaardige mil lionairs in een oude huurauto, bestuurd door Henderson, die zijn instructies had gekregen, onderweg naar een ziekenhuis.

De chauffeur haalde hen als waren zij balen waschgoed uit zijn auto, legde hen voor het hek van het ziekenhuis neder, als iemand die een baby te vondeling legt, en verwijderde zich toen snel.

## HOOFDSTUK IX.

### JOHN RAFFLES ALS HUISVADER.

Raffles had intusschen niet gewacht op de terugkomst van zijn trouwen chauffeur, maar het huis verlaten en een huurauto aangeroepen.

Voorzien van alles wat hij in de zakken van Snuddergrass had gevonden, trok hij onversaagd naar het prachtige huis in de Gladstone street.

De eerste proef werd glanzend doorstaan, want de bediende, die hem in de groote hal tegemoet kwam snellen, om zijn jas en hoed aar te nemen, scheen er geen seconde aan te twijfelen, of de man die daarbinnen trad, was inderdaad zijn meester.

Hoogstens kon hij zich er een weinig over verwonderen, dat de oude heer vroeger terugkeerde dan hij gezegd had, maar hij was een te wel opgevoed bediende, om dit te laten blijken.

Raffles had de manieren van Snuddergrass in

het verborgen zeer nauwkeurig bestudeerd, gedurende de week waarin Charles Brand zijn rol als secretaresse voortreffelijk had vervuld, maar toch was het met een eigenaardig gevoel dat hij de hand op de kruk van de huiskamerdeur legde, waar de geheele familie des avonds bijeen placht te zijn.

Maar het volgende oogenblik had hij zich over zijn aarzeling heengezet en de deur geopend.

Aan de groote tafel, dicht bij een der ramen, op een soort verhooging, zat mevrouw Snuddergrass verdiept in de lezing van de „Daily News”, welk volksblad zij tot geen prijs had willen opzeggen ofschoon haar echtgenoot haar herhaaldelijk onder het oog had gehouden, dat lieden in hunne positie uitsluitend de „Times” of de „Pall Mall Gazette” behoorden te lezen.



Tegenover haar, bezig met een handwerkje, zat Molly.

De beide vrouwen hieven tegelijkertijd het hoofd op en op het beenige gelaat van mevrouw Snuddergrass verscheen een trek van verbazing.

— Wat is dat nu Jonas? Ben je nu al weer terug? Is de conferentie niet doorgedaan?

— Neen wijje! Ben je er niet blij om? Mijn zakenvriend heeft plotseling afgezegd, en dat doet mij genoegen, want ik heb wat hoofdpijn en zou graag gauw naar bed gaan!

— Het is een feit, dat je er een beetje befrokkend uitziet — wat bleek en ongewoon voor jou doet! Hoe is het — krijg ik geen zoen?

Dit nu was een mogelijkheid waarop Raffles niet gerekend had, maar hij begreep wel, dat hij zich dit offer voor de goede zaak zou moeten getroosten en hij stevende dus manmoedig op de magere dame aan de tafel af, en drukte haar, bezielde door ijzeren wilskracht, een kus op de fletse wang.

— Ja pa, — mama heeft gelijk, u ziet er werkelijk niet goed uit. Arm vadersje — heb je zoo hard gewerkt vandaag?

— Ja kind! zuchtte de gewaande mijnheer Snuddergrass. Misschien wel een beetje te hard!

— Wil je soms je grocje al hebben? vroeg mevrouw, verteederd door den kus, waarmede haar echtgenoot haar niet scheen te verwennen.

— Ja, doe dat kind!

Mijnheer Jonas Snuddergrass nam plaats — zoc ver mogelijk van de verraderlijke lamp af.

Zijn oog viel op het handwerkje, waaraan Molly bezig was, en dat zij scheen te willen wegmoffelen.

— Wat maak je daar, kind? vroeg hij op vaderlijken toon.

— Ach papa — daar heeft u toch geen verstand van! hernam het jonge meisje blozend.

— Geen verstand? Ik zou wel durven zweren, dat het een portefeuille moet worden — ja, waarachtig! Ik zie er ook al twee letters op — een J en een G! Ik geloof dat ik weet wat dat beteekent! Jack Garner! Heb ik goed geraden?

Het jonge meisje wierp haar vader een verbaasden blik toe, want er lag iets in zijn stem, wat zij zeker niet verwacht had.

Eerder had zij gevreesd voor een nieuwe, heftige uitbarsting van toorn.

Haast toonloos antwoordde Molly:

— Ja, pa, u heeft het geraden! Och, weest u er maar niet kwaad om! Ik kan heusch niet van hem afzien!

— Van wien, van dien Jack Garner? Maar kind, dat verlangt niemand van je!

Molly was verbleekt, en keek haar vader met groote oogen aan.

— Wat zegt u daar? Meent u dat? vroeg ze met sidderende stem. En u had zoo'n hekel aan hem! U wou volstrekt niet dat ik met hem sprak! U verbood mij den omgang met hem, omdat hij arm is en zijn vader maar een eenvoudig handelaartje in graan is en hij zelf eerste klerk!

— Och kind, dat was maar gekheid! Ik wilde maar eens zien, of je den jongen ondanks alles, trouw zou blijven? Wat kan het mij schelen of hij arm is? Als hij je werkelijk lief heeft, zal hij wel hard gaan werken, om het spoedig tot iets degeelijks te brengen!

Het jonge meisje slaakte een schreeuw van blijdschap, sprong op, en vloog haar tijdelijken vader met zooveel onstuimigheid om den hals, dat het weinig gescheeld had, of Raffles had er zijn pruik bij in geschoten.

Zij kustte hem uitgelaten, en riep maar telkens:

— O, papa, wat is u lief! Mijn vadersje, nou herken ik je weer! Nou ben je weer als vroeger! Mag ik hem dadelijk schrijven?

— Dat zal ik wel doen, kind! zeide Jonas Snuddergrass, goedig. Hij moet morgen met zijn vader bij mij komen, en dan maken wij dadelijk de heele zaak in orde! Er moet niet al te lang over gepraaf worden, dunkt me! Vindt je dat ook niet? Morgen den dag gaan de verlovingskaarten in zee! Stel er maar vast een op, dan gaan ze vanavond nog naar den drukker!

Molly greep Raffles om het omvangrijke lichaam en trachtte met tranen van vreugde in de oogen met hem door de kamer te dansen.

Mevrouw Snuddergrass had dit alles stom van verbazing aangezien en scheen haar ooren niet te kunnen gelooven.

— Zeg eens, Jonas, is het je in je hersens geslagen? vroeg zij op strengen toon. Ik ken je niet meer! Je hebt altijd op dien jongen Garner afgegeven en gezegd, dat hij een deugniet, een nietsnut, en een lanterfanter was, die het op je rijkdom voorzien had! Is dat nu in eens anders geworden?

— Allemaal nonsens, vrouw! hernam Snuddergrass, dat was maar comedie! Zij krijgt den jongen, als ik hier in huis nog iets te zeggen heb!

Ook deze uitdrukking was blijkbaar geheel en al nieuw voor mevrouw, want zij wilde snibbig uitvallen, toen gelukkig de deur openging, en een bediende binnentrad die de noodige ingrediënten voor een rum-groc binnenbracht en op tafel zette, waarna hij zich geruischloos weder verwijderde.

Dit had de aandacht een weinig afgeleid, maar Molly was er het meisje niet naar om niet aan-



stonds gebruik te maken van deze wonderbaarlijke gezindheid van haar vader, waarvan zij immers volstrekt niet kon weten, of die niet spoedig weer zou omslaan!

Zij was het vertrek uitgesneld, en had zich aanstonds in verbinding gesteld met den jeugdigen Garner, die er al evenmin gras over liet groeien en een kwartier later in eigen persoon, met een vuurrood gezicht voor mijnheer Snuddergrass stond en uit zijn mond de bevestiging van het gelukkige nieuws mocht hooren.

Ja, zoo ver ging deze brave vader, dat hij de jongelieden toestond, nog een half uurtje met elkander te keuvelen, en alles wat noodig was te bespreken voor het drukken van de verlovingskaartjes.

En daarop gingen de overgelukkige verloofden gezamenlijk den tekst voor de verlovingskaarten bij den eersten den besten drukker in de bus schuiven!

Zij waren van oordeel, dat men het ijzer moest smeden, zoolang het heet is!

De hoofdpijn van den armen Snuddergrass werd er intusschen niet beter op en om elf uur begaf hij zich ter ruste.

Den volgenden morgen was hij zeer vroeg weder bij de hand, zocht zijn werkkamer op en zette zich voor zijn schrijftafel.

Vóór het ontbijt had hij reeds een vol uur gewerkt.

De heer Snuddergrass ontbeet vlug, en verliet toen het huis.

Hij liet zich naar een huis in de Victoria-Street brengen, dat aan den ontdekkingsreiziger Brown heette toe te behooren, maar dat inderdaad het eigendom van John Raffles was.

Met behulp van een portret en zijn geheugen, vermomde hij zich daar, gebruik makend van de geheime kleerenkast, als de zoon van den ouden Snuddergrass, voorzag zich van diens papieren en den sleutel van de safe en begaf zich daarop naar de Bank van de heeren Houston en Brooke.

Zonder eenige moeite verschaftte men hem op vertoon van de legitimatie-papieren toegang tot de kluis, waar hij het loket met den sleutel kon openen, en er het grootste gedeelte van het daar aanwezige bedrag uithaalde.

Hij liet de pakjes bankbiljetten en de stapeltjes goudgeld snel in zijn zakken verdwijnen, sloot de loketkast weder en verdween zooals hij gekomen was.

Dit alles had geen 5 minuten geduurd.

In de wachtende auto reed hij weder naar het huis in de Victoria Street, vermomde zich daar opnieuw, en kwam juist op tijd in het huis van

Snuddergrass terug om daar zijn vrouw en dochter aan het ontbijt aan te treffen.

Molly zag er uit als de gelukkigste van alle stervelingen.

Haar bruine oogen schitterden, en zij vloog haar vader dadelijk om den hals.

— Goeden morgen, paatje! riep zij uit. Hoe is het met de hoofdpijn? Gij ziet er al een weinig beter uit dan gisteren, maar u is toch zeker niet geheel en al beter.

— Ik heb tamelijk slecht geslapen, kind, maar het zal wel gauw overgaan!

Mollie huppelde naar de tafel en kwam weder naar hem toe, terwijl zij vroolijk een papier boven het hoofd zwaaide.

— De verlovingskaarten zijn er al, papa. Vindt u ze niet prachtig?

Raffles wierp een blik op het keurig geglaecerde carton en zeide:

— Ja, kind, zij zien er prachtig uit! Heb je die zelf uitgezocht?

— Met Jack! antwoordde het lieve meisje blozend. Anstonds komt hij hier met zijn ouders en dan kunt u kennis met hem maken!

Mevrouw had zwijgend naar dit gesprek geluisterd.

Zij was blijkbaar uit haar humeur.

En eensklaps barstte zij uit:

— Weet u ook soms, mijnheer Snuddergrass, wat het te beteekenen heeft, dat men hier zooveel namens het Carlton-hotel een van uw valiezen heeft gebracht, waaruit ik een rok-pak, een schoon overhemd, handschoenen, een das en manchetten heb gehaald?

De werkelijke Snuddergrass zou op het hooren van die vraag waarschijnlijk zeer versted hebben gestaan, maar Raffles wist gelukkig van het gebeurde af, en hij redde er zich uit zoo goed en zoo kwaad als het ging.

— O, het heeft niets te beteekenen, vrouwtje! zeide hij op luchtigen toon. Er was sprake van, dat wij na afloop van de conferentie ons naar den Minister van Binnenlandsche Zaken zouden begeven, om een kort onderhoud met hem te hebben.

— En moest je daarvoor in den rok zijn?

— Dat spreekt vanzelf!

Mevrouw klemde haar dunne lippen open, en wierp haar gewaanden echtgenoot een wantrouwend blik toe.

Het was duidelijk, dat zij hem slechts ten halve vertrouwde.

Maar zij was nog niet gereed met haar onderzakingen!

— Weet u wel, mijnheer Snuddergrass, zoo be-



gon zij opnieuw, dat uw zoon den geheelen nacht niet thuis is geweest?

Raffles speelde op voortreffelijke wijze den verbaasden en toornigen huisvader.

— Wat is dat? riep hij uit. Is de kwajongen niet thuis geweest? Dat is voor het eerst!

— En ik hoop dat het voor het laatst zal zijn, Snuddergrass! kwam mevrouw bits. Dit is geen manier van doen! Als hij in de Club overnachten wil, dan kan hij dat behoorlijk meedeelen, zoodat

wij niet in ongerustheid zitten.

— Ik ben het volmaakt met je eens, kippetje, en ik zal hem eens duchtig onderhanden nemen, zoodra hij thuis komt! riep de dubbelganger van Snuddergrass uit. Maar nu moet ik aan het werk, er is vandaag een massa te doen!

En met deze woorden verliet hij het vertrek, teneinde zich naar zijn werkkamer te begeven, waar de secretaresse reeds op hem stond te wachten.

---

▲

---

**Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret boven een glas fijne champagne**

---

▼

HOOFDSTUK X.

EIND GOED AL GOED.

Raffles nam achter de schrijftafel plaats, strekte zijn beenen behaaglijk uit, nam een van de dikke, lange sigaren uit het kistje, dat onder zijn bereik stond, stak er den brand in en pufte een paar rookwolven de lucht in.

Toen wierp hij Charles een vroolijken blik toe en zeide op zachten toon:

— Daar zitten wij in de vesting, mijn jongen! En nu zullen wij eens hard werken! Je bent natuurlijk uitstekend op de hoogte gekomen van den staat der geldmiddelen van onzen vriend?

— Wees daar maar zeker van! Ik weet zeer nauwkeurig wat er hier omging!

— Handelde hij wel eens op de beurs?

— Nu en dan! Hij had er bitter weinig verstand van en durfde weinig wagen.

— Daar zullen wij dan onmiddellijk verandering in brengen! riep Raffles uit. Wie is zijn wiselagent?

— Whiteman, aan het strand.

Raffles zocht het telefoonnummer op, snuffelde eenigen tijd in de papieren die voor hem lagen, stelde Charles nu en dan een vraag en nam daarop het telefoontoestel ter hand.

— Met Whiteman! Hier Snuddergrass! Wilt u zoo goed zijn aanstonds voor mij te koopen voor 10,000 Atchison Topeka's! Neen, u heeft mij goed verstaan! U zegt dat zij op 92¼ staan en dat zij terugloopen? Zooveel te beter, ik weet wat ik doe! Koop er voor 20.000 Ontario and Western bij! Mijn waarde heer Whiteman, ik weet ook wel dat de aandeelen op 19 staan en dat de Amerikaansche spoorwegen door den Staat genaast zijn. Denkt gij dat ik gek ben? Ik weet zeer goed wat ik doe! En ten slotte zult ge wel zoo goed willen zijn voor 40.000 Erie's, tweede preferente te koopen! Is het klaar? Goed zoo! Let een weinig op, want gij kunt wellicht nog meer orders krijgen!

En daarmede hing Raffles het toestel weder weg.

Charles had met eenige verbazing toegeluisterd en zeide nu:

— Denk je dat die aandeelen nog iets waard zijn?

— O ja! Ik heb dezer dagen een goede tip gekregen. Vandaag nog zullen de spoorwegen razend oploopen!



— Maar waarom heb je dan niet als Lord Aberdeen voor een paar honderdduizend van die aandelen gekocht? vroeg Charles verbaasd.

— Dat zal ik je zeggen, mijn jongen, hernam Raffles glimlachend. Ik heb die tip niet gekregen in mijn hoedanigheid als Lord William Aberdeen, den Vice-president van de Windsor-Club en ik heb haar ook in het geheel niet gekregen! Ik heb haar gevonden of als je liever wilt genomen, toen ik eenige nachten geleden een bezoek bracht ten huize van den Amerikaanschen financieelen agent te Londen!

— Aha! Nu begrijp ik het! zeide Charles zachtjes voor zich heen lachend. Dan ging het al heel moeilijk, van de aldus verkregen wetenschap gebruik te maken als de bekende philanthroop Aberdeen!

— Nietwaar? Dit is verreweg de gemakkelijkste methode. Ik speculeer nu een weinig met het geld van anderen! Komt de tip uit, zooveel te beter, en heeft men den financieelen agent te Washington verkeerd ingelicht, zooveel te erger voor Snuddergrass!

Maar de inlichtingen bleken patent te zijn, want er waren nauwelijks een paar uur verstreken of er kwam bericht van de Londensche beurs, dat de Regeering te Washington het besluit had genomen een zeer aanzienlijk crediet toe te staan teneinde daaruit verschillende particuliere spoorwegondernemingen, die door de staat reeds genaast waren, schadeloos te stellen, hetgeen tengevolge had, dat de aandelen dier spoorwegen eensklaps met verbazende sprongen de hoogte insnelden.

Binnen de twee uur waren de aandelen van de Ontario and Western van 19 tot 78 opgelopen en nog steeds vertoonden zij neiging om te rijzen.

Wat de tweede preferente Erie betreft, ook zij gingen met groote sprongen naar boven, en toen de tijd voor de lunch aanbrak, had Snuddergrass omstreeks 60.000 pond sterling verdiend, zonder zelfs zijn stoel te verlaten!

Raffles liet geen tijd verloren gaan, maar begaf zich in persoon naar de effectenhandelaar White-man en nam daar het bedrag van zijn winst in ontvangst.

Welgemoed keerde hij naar het paleisachtige huis in de Gladstone Street terug, en moest aan tafel vernemen, dat de heer Snuddergrass Junior nog steeds niet boven water was.

Het humeur van mevrouw was er niet beter op geworden en daarenboven begon zij zich een weinig ongerust te gevoelen.

Maar de zaak begon een bedenkelijken keer te

nemen toen mevrouw Snuddergrass op den schitterenden inval kwam den chauffeur te onderfragen.

En Chester, wien zijn meester geen geheimhouding had opgelegd, vertelde al spoedig, dat hij zijn jongen meester den vorigen dag om een uur of half zes had moeten rijden.

Hij gaf de plek op, waar hij hem had moeten afzetten en verklaarde vervolgens, dat hij hem in gesprek had gezien met Miss Parker, met wie hij vervolgens een huis was binnengegaan.

Een bom die in de woning van den millionaire ontploft was, had nauwelijks meer schrik kunnen verwekken, dan deze mededeeling!

Mevrouw Snuddergrass stevende briesend naar het werkvertrek, waar Raffles rustig weder zat te werken, het was een uur of drie, en kwam met een onheilspellend gezicht op den niets vermoedende Charles toe.

— Zoo, zoo, mejuffrouw! Ik hoor daar nette dingen van u! Het schijnt dat u afspraakjes heeft met mijn zoon? Mag ik ook weten, wat u gisteravond met hem gedaan hebt, en waar gij hem hebt gelaten?

Het moet erkend worden, dat de vragen den jongen man tamelijk ernstig verontrustten, want een oogenblik vreesde hij, dat de waarheid aan het licht was gekomen.

Maar spoedig beseftte hij hoe de vork in de steel zat en na een snellen blik met Raffles te hebben gewisseld, antwoordde hij:

— Neem me niet kwalijk, mevrouw, maar ik ben geen kindermisje, het is waar dat mijnheer uw zoon mij gistermiddag is nagelopen of liever nagereden, en dat hij mij naar mijn woning vergezeld heeft, hij is echter spoedig weer vertrokken. En dat is alles wat ik u zeggen kan!

Mevrouw Snuddergrass keer de gewaande secretarrete eenige oogenblikken doorborend aan, mompelde iets onverstaanbaars, draaide zich op haar hooge Fransche hakken om en ruischte statig het vertrek weder uit, zonder zelfs haar echtgenoot met een blik te verwaardigen.

Zoodra de deur achter haar was dichtgevallen zeide Raffles op zachten toon:

— Die dekselsche vrouwen! Zij zouden je beste plannen in duigen laten vallen. Ik vermoed dat Chester geklapt heeft en gezien heeft waar Teddy gebleven is! Nu veel komt het er niet op aan, want onze rol is toch bijna uitgespeeld. Heb je het bedrag uit de loketkast al eens nageteld?

— Ja, Edward, het was negenduizend pond en nog een paar honderd!

— Niet onaardig! Ik heb de brandkast hier eens doorgezocht, en zij leverde een bruto re-



cette op van 16.000. De dag is dus met recht als een goede te beschouwen! Maar het beste moet nog komen!

Juist werd er op de deur geklopt en een bediende kwam het bezoek aankondigen van Jack Garner en zijn beide ouders.

De begroeting was van den kant van Raffles buitengewoon joviaal, en de jonge Garner wist blijkbaar niet of hij waakte of droomde.

Naar wat zijn meisje hem verteld had van de gemoedsgesteldheid van haar vader had hij zeker zoo'n ontvangst niet durven verwachten.

De verlovingskaarten waren dienzelfden middag reeds door het overgelukkige jonge paartje verzonden.

— Weet gij wat gij doen moest? zoo richtte Raffles zich tot den ouden heer Garner, die eveneens niet wist wat hij er van moest denken. Gij moest hier intiem blijven dineeren!

— Maar man wij verwachten immers de Slowmans, de Browns en de Clifftons! Ben je dat vergeten? vroeg mevrouw op zachten toon.

— O, dat doet er niets toe! riep de gewaande Snuddergrass op luidruchtigen toon, dan kunnen zij meteen getuige zijn van de verloving! Als er eten is voor tien, dan is er ook voor veertien!

Deze tactvolle uitlating scheen geheel en al te liggen in de lijn van den heer Snuddergrass, want niemand scheen er aanstoot aan te nemen.

De noodige bevelen werden in de keuken en aan het bedieningspersoneel gegeven en toen om half zes de gasten verschenen, keurig uitgedost en niet weinig verwonderd dat zij ook de Garners aantroffen, trok men in optocht naar de groote eetzaal, en nam aan de met overdadige weelde gedekte tafel plaats.

Vier bedienden, aangevoerd door den butler en allen gekleed in livreeën van roze pluche met korte broeken en wite kousen, namen de bediening waar.

Molly Snuddergrass en Jack Garner waanden zich inderdaad in den hemel.

Zij konden hun geluk werkelijk niet op, en bijna waren zij bevreesd, dat het slechts een droom was die ieder oogenblik zou vervliegen.

Het was omstreeks 8 uur, toen Raffles opstond, tegen zijn glas tikte, zijn keel schraapte en met een vaderlijken blik op het gelukkige jonge paartje een toespraak hield, die aldus begon:

„Geliefde kinderen, en verdere aanwezigen!

Hoog vereerde Garner en beminde gasten! Wij zijn nu vereenigd aan het dessert van dezen, al zeg ik het zelf goed geslaagden feestmaaltijd, en nu willen wij....”

Maar wat hij wilde zal wel altijd een raadsel

hlijven want op dit oogenblik liet zich beneden in het groote huis een luid misbaar hooren!

Mevrouw Snuddergrass rees recht als een kaars en groen-bleek van haar stoel omhoog.

— Wat is dat? fluisterde zij op heeschen toon. Mijn God ik hoor daar de stem van Jonas!

— Kom, kom, vrouw! Je hebt te veel gedronken, riep Raffles uit, terwijl hij zijn glas neerzette en zich voorbereidde op de komende dingen.

Het stemmenrumoer kwam naderbij, er klonken haastige schreden in de gang en het volgende oogenblik vloog de deur open en verschenen er twee volkomen kaal geknipt en kaalgeschoren heeren op den drempel.

Een hunner, de dikste en oudste, was in een wollen deken gewikkeld waarover hij voortdurend struikelde, terwijl de jongste en magerste gekleed was in een eigenaardig grijs drillen pak, zooals opassers in Engelsche ziekenhuizen ze wel dragen.

Beiden echter waren vuurrood in het gelaat, en blijkbaar ten prooi aan de hevigste drift.

Het is niet zeker of mijnheer Snuddergrass zich ooit geoeffend had in het vloeken, maar in ieder geval getuigde de krachtterm welke hij thans liet hooren van een langdurige en zorgvuldige voorbereiding.

Zoodra mevrouw Snuddergrass deze haar zoo welbekende stem hoorde, slaakte zij een snerpenden gil, draaide haar oogen ten hemel en viel met uitgespreide armen flauw.

Teddy Snuddergrass staarde met glazige oogen van den een naar den ander, hield ze tenslotte gevestigd op Raffles, en stotterde:

— Dat — is het toppunt!

En verder kon de waardige jongeling het niet brengen.

Wat Molly betref, zij as doodsbleek opgestaan, maar van alle aanwezigen scheen zij nog over de meeste tegenwoordigheid van geest te beschikken.

Zij trad vastberaden op Raffles toe en vroeg, terwijl zij hem recht in de oogen zag:

— Wat heeft dat te beteekenen, mijnheer? Wie zijt gij?

— Ik kan tot mijn spijt alleen de eerste vraag beantwoorden, Miss, antwoordde Raffles hoffelijk. Het beteekent dat ik mij een kleine grap veroorloofd heb met mijnheer uw vader, een millionaire en mijnheer uw broeder, een uilskuiken! Ik kan niet anders zeggen of de grap is voortreffelijk geslaagd! Ik ben zeker voldaan over mijn dag, en ik heb bovendien twee jonge menschen gelukkig gemaakt.

— Wat wil gij zeggen, mijnheer? brulde Snuddergrass die dreigde te stikken van woede. Wat



doet die jeugdige vlegel daar zoo dicht bij mijn dochter!

— Hij vrijt een weinig, mijnheer, antwoordde Raffles bedaard. Daartoe heeft hij het volste recht, want de jongelui hebben zich vandaag verloofd, de verlovingskaarten zijn op dit oogenblik juist bezorgd!

De heer Snuddergrass wilde iets zeggen maar hij was er niet toe in staat.

Hij sloeg woest met zijn armen om zich heen, greep een leuning van een stoel, en wist de zitting nog bijtijds te bereiken, en volgde daarop het

voorbeeld van zijn vrouw.

En in de algemeene verwarring die nu ontstond, wist Raffles met een paar seconden de deur te bereiken, stond het volgende oogenblik in de gang, draaide de gangdeur op slot, ijelde de trappen af, greep in de vestibule hoed en jas, en stond enkele seconden later op straat.

Toen men daarboven eindelijk om de politie had getelefoneerd, zat Raffles veilig en wel bij Charles in het huis van de Victoria Street en lachten beide hartelijk om de goedgeslaagde grap met den oorlogswinstmaker.

---

De volgende aflevering bevat :

## De afstammeling van het geslacht Colligni.



VERSOHENEN 1

# OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

## GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

## RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent



groote zorg en kennis van zaken samengesteld verzameld werk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,  
LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:  
**HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.**  
Prijs per aflevering 20 ct.





# Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

**Beste 3 cts. Cigaret**

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek  
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885